Teismo praktikos rinkinys

BENDROJO TEISMO (aštuntoji kolegija) SPRENDIMAS

2016 m. birželio 30 d.*

„Dempingas — Kinijos kilmės kaliojo ketaus vamzdžių arba vamzdelių jungiamųjų detalių su sriegiais importas — Galutinis antidempingo muitas — Konfidencialus normaliosios vertės skaičiavimų naudojimas — Laiku pateikta informacija — Terminas sprendimui dėl rinkos ekonomikos sąlygomis veiklą vykdančios įmonės statuso priimti — Teisė į gynybą — Vienodas požiūris — Netaikymo atgal principas — Reglamento (EB) Nr. 1225/2009 2 straipsnio 7 — 11 dalys, 3 straipsnio 1 — 3 dalys, 6 straipsnio 7 dalis, 19 straipsnio 1 ir 5 dalys ir 20 straipsnio 2 ir 4 dalys“

Byloje T-424/13

Jinan Meide Casting Co. Ltd, įsteigta Dzinane (Kinija), atstovaujama advokatų R. Antonini ir E. Monard,

ieškovė,

prieš

Europos Sąjungos Tarybą, atstovaujamą S. Boelaert ir B. Driessen, padedamų advokato S. Gubel ir solisitoriaus B. O'Connor,

atsakovę,

palaikomą

Europos Komisijos, atstovaujamos J.-F. Brakeland ir M. França,

įstojusios į bylą šalies,

dėl prašymo panaikinti 2013 m. gegužės 13 d. Tarybos įgyvendinimo reglamentą (ES) Nr. 430/2013, kuriuo importuojamoms Kinijos Liaudies Respublikos ir Tailando kilmės kaliojo ketaus vamzdžių arba vamzdelių jungiamosioms detalėms su sriegiais nustatomas galutinis antidempingo muitas, galutinai surenkamas laikinasis muitas ir nutraukiamas tyrimas dėl Indonezijos (OL L 129, p. 1), kiek jis taikomas ieškovei,

BENDRASIS TEISMAS (aštuntoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas D. Gratsias (pranešėjas), teisėjai M. Kancheva ir C. Wetter,

posėdžio sekretorius L. Grzegorczyk, administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2015 m. spalio 22 d. posėdžiui,

* Proceso kalba: anglų.

priima šį

Sprendimą

Ginčo aplinkybės

1 2009 m. lapkričio 30 d. Tarybos reglamente (EB) Nr. 1225/2009 dėl apsaugos nuo importo dempingo kaina iš Europos bendrijos narėmis nesančių valstybių (OL L 343, p. 51, toliau – pagrindinis reglamentas) apibrėžiamos Europos Sąjungos teisės normos, taikomos antidempingo tyrimo procedūroms. Iš jo 3 konstatuojamosios dalies matyti, jog siekiant užtikrinti, kad 1994 m. Sutartyje dėl bendrojo susitarimo dėl muitų tarifų ir prekybos VI straipsnio įgyvendinimo (OL L 336, 1994, p. 103; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 11 sk., 21 t., p. 189, toliau – antidempingo susitarimas), kuri yra Pasaulio prekybos organizacijos (PPO) steigimo sutarties (OL L 336, p. 3; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 11 sk., 21 t., p. 82) 1A priede, pateiktos taisyklės būtų taikomos tinkamai ir skaidriai, šiuo reglamentu antidempingo susitarimo nuostatos, kiek tai yra įmanoma, perkeliamos į Sąjungos teisę.

2 2012 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 1168/2012, kuriuo iš dalies keičiamas Reglamentas Nr. 1225/2009 (OL L 344, p. 1, toliau – iš dalies keičiantis reglamentas), įsigaliojo 2012 m. gruodžio 15 d.

3 Ieškovė *Jinan Meide Casting Co. Ltd* yra Kinijoje įsteigta bendrovė, gaminanti kaliojo ketaus vamzdžių arba vamzdelių jungiamąsias detales su sriegiais, skirtas vidaus rinkai ir eksportuoti.

Svarbios tyrimo procedūros aplinkybės, kurios klostėsi iki laikino reglamento priėmimo

4 Europos Sąjungos lietinių kaliojo ketaus vamzdžių arba vamzdelių jungiamųjų detalių apsaugos komitetui pateikus 2012 m. sausio 3 d. skundą, Europos Komisija 2012 m. vasario 16 d. paskelbė Pranešimą apie antidempingo tyrimo dėl Kinijos Liaudies Respublikos, Tailando ir Indonezijos kilmės kaliojo ketaus vamzdžių arba vamzdelių jungiamųjų detalių su sriegiais importo inicijavimą (OL C 44, p. 33). Iš šio pranešimo 3 punkto matyti, kad tariamai dempingo kaina importuojamas produktas yra produktas, kurio Kombinuotosios nomenklatūros, pateiktos 1987 m. liepos 23 d. Tarybos reglamento (EEB) Nr. 2658/87 dėl tarifų ir statistinės nomenklatūros bei dėl Bendrojo muitų tarifo (OL L 256, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 2 sk., 2 t., p. 382) I priede, KN kodas yra *ex* 7307 19 10. Šio pranešimo 5.1.1.1 punkto a papunktyje Komisija pažymėjo, kad dėl galimo didelio šį produktą eksportuojančių Kinijos gamintojų skaičiaus ji pagrindinio reglamento 17 straipsnyje nustatytomis sąlygomis vykdys eksportuojančių gamintojų atranką.

5 2012 m. balandžio 3 d. ieškovė pateikė prašymą suteikti jai rinkos ekonomikos sąlygomis veikiančios įmonės statusą (toliau – RESVĮS) pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies b punktą. Buvo susitarta, kad nuo 2012 m. gegužės 30 d. iki 2012 m. birželio 1 d. Komisijos tarnybos apsilankys ieškovės patalpose tam, kad būtų išnagrinėtas šis jos prašymas. 2012 m. liepos 9 d. Komisija nurodė ieškovei esminius faktus ir motyvus, kuriais remdamasi nusprendė nesuteikti jai RES. 2012 m. liepos 23 d. raštu ieškovė pateikė Komisijai savo pastabas dėl tokio sprendimo. Tačiau, kaip ir kitiems į atranką įtrauktiems Kinijos eksportuojantiems gamintojams, ieškovei buvo taikomas individualus režimas pagal pagrindinio reglamento 9 straipsnio 5 dalies antrą pastraipą.

Laikinas reglamentas ir laikinos informacijos dokumentas

6 2012 m. lapkričio 14 d. Komisija priėmė Reglamentą (ES) Nr. 1071/2012, kuriuo importuojamoms Kinijos Liaudies Respublikos ir Tailando kilmės kaliojo ketaus vamzdžių arba vamzdelių jungiamosioms detalėms su sriegiais nustatomas laikinasis antidempingo muitas (OL L 318, p. 10, toliau – laikinas reglamentas).

7 Laikino reglamento 14 konstatuojamojoje dalyje Komisija pažymėjo, kad siekiant nustatyti normaliąją vertę Kinijos eksportuojantiems gamintojams, kuriems nesuteiktas RES, buvo atliktas patikrinimas remiantis Indijos, kaip panašios šalies (žr. šio sprendimo 13 punktą), duomenimis, šios šalies gamintojos *Jainson Industries, Jalandhar, Pendjab, Inde* patalpose.

8 Laikino reglamento 15 konstatuojamojoje dalyje Komisija nurodė, kad atliekant dempingo tyrimą nagrinėtas laikotarpis nuo 2011 m. sausio 1 d. iki 2011 m. gruodžio 31 d. ir kad tiriant žalai įvertinti svarbias tendencijas buvo nagrinėjamas laikotarpis nuo 2008 m. iki tiriamojo laikotarpio pabaigos.

9 Laikino reglamento 16, 17 ir 18 konstatuojamosiose dalyse Komisija apibrėžė nagrinėjamąjį produktą, be kita ko, pažymėdama, kad tai yra kaliojo ketaus vamzdžių arba vamzdelių jungiamosios detalės su sriegiais, kurių KN kodas šiuo metu *ex* 7307 19 10.

10 Laikino reglamento 19 konstatuojamojoje dalyje nurodoma, jog nustatyta, kad nagrinėjamojo produkto ir produkto, gaminamo ir parduodamo Kinijos, Tailando ir Indonezijos vidaus rinkoje bei Indijos, kuri buvo pasirinkta kaip panaši šalis, vidaus rinkoje, taip pat produkto, kurį Sąjungoje gamina ir parduoda Sąjungos pramonė, pagrindinės fizinės ir techninės savybės yra tokios pačios. Todėl šie produktai preliminariai laikomi panašiais, kaip apibrėžta pagrindinio reglamento 1 straipsnio 4 dalyje.

11 Laikino reglamento 30 konstatuojamojoje dalyje pažymima, kad, kiek tai susiję su eksportu iš Kinijos, dvylika eksportuojančių gamintojų, eksportavusių 51 % visų iš Kinijos į Sąjungą per tiriamąjį laikotarpį eksportuotų detalių, bendradarbiavo ir pateikė prašomą informaciją. Šioje konstatuojamojoje dalyje taip pat nurodyta, kad taikydama pagrindinio reglamento 17 straipsnio 1 dalį Komisija atrinko iš šių dvylikos eksportuojančių gamintojų tris, kurių eksportas sudarė 88 % viso minėtų dvylikos eksportuojančių gamintojų eksportuotos produkcijos kiekio. Ieškovė buvo atrinkta.

12 Laikino reglamento 40 konstatuojamojoje dalyje teigiama, kad dviejų mėnesių Komisijos vėlavimą suteikti RES vienai iš tokio statuso pageidaujančių Kinijos bendrovių, konkrečiai ieškovei, iš esmės lėmė negalėjimas anksčiau atlikti patikrinimų, reikalingų šiam statusui suteikti, nes atitinkami gamintojai buvo nepasiekiami. Šioje konstatuojamojoje dalyje taip pat pažymima, kad šio statuso suteikimo laikas neturėjo jokio poveikio rezultatui.

13 Laikino reglamento 49–53 konstatuojamosiose dalyse Komisija išdėstė priežastis, dėl kurių taikydama pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies a punktą iš pradžių nusprendė, kad Indija yra tinkama panaši šalis, kiek tai susiję su eksportu iš Kinijos.

14 Pagrindinio reglamento 54–63 konstatuojamosiose dalyse Komisija nurodė metodą, kuriuo vadovavosi nustatydama panašaus produkto normaliąją vertę, kaip tai suprantama pagal pagrindinio reglamento 1 straipsnio 4 dalį, kiek tai susiję su nagrinėjamo produkto eksportu iš Kinijos.

15 Visų pirma laikino reglamento 54 konstatuojamojoje dalyje ji nurodė: kadangi nė vienam atrinktam Kinijos eksportuotojui RES nesuteiktas, normalioji vertė buvo apskaičiuota, kiek tai su jais susiję, pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies a punktą, t. y. kaip panašią šalį pasirinkus Indiją.

16 55 konstatuojamojoje dalyje Komisija pažymėjo, kad iš pradžių siekė nustatyti, ar panašios šalies gamintojo kaliojo ketaus jungiamųjų detalių su sriegiais bendra pardavimo apimtis vidaus rinkoje buvo tipiška, t. y. ar ši apimtis sudarė bent 5 % kiekvieno atrinkto eksportuojančio gamintojo bendros

nagrinėjamojo produkto pardavimo eksportui į Sąjungą apimties. Be to, toje pačioje konstatuojamojoje dalyje Komisija nurodė, kad taip buvo dviejų iš trijų šių eksportuojančių gamintojų atveju. Tačiau, kaip bus nurodyta šio sprendimo 130 punkte, priimdama laikiną reglamentą ji padarė priešingą išvadą dėl ieškovės.

17 Iš 56 ir 57 konstatuojamųjų dalių matyti, kad paskui Komisija nustatė įvairias panašaus produkto rūšis, į kurias turėjo būti atsižvelgta nustatant normaliąją vertę. Tam Komisija nustatė kiekvieną panašios šalies gamintojo parduotą produkto rūšį, kuri buvo identiška arba labai panaši, palyginti su įvairiomis Kinijos eksportuojančių gamintojų eksportui į Sąjungą parduotomis nagrinėjamo produkto rūšimis. Toliau, taip nustačiusi panašaus produkto rūšis, į kurias reikia atsižvelgti, Komisija, kaip nurodyta laikino reglamento 57 konstatuojamojoje dalyje, išnagrinėjo, ar kiekvienos iš šių produkto rūšių pardavimas panašios šalies vidaus rinkoje buvo pakankamai tipiškas, t. y. ar tiriamuoju laikotarpiu šių pardavimų nepriklausomiems pirkėjams mastas buvo ne mažesnis kaip 5 % kiekvieno eksportuojančio gamintojo eksportui į Sąjungą parduotos atitinkančios produkto rūšies bendro kiekio.

18 Kaip Komisija nurodė laikino reglamento 58–62 konstatuojamosiose dalyse, paskui ji išnagrinėjo, ar šių panašaus produkto rūšių pardavimai, pardavus tipišką kiekį, kaip jis suprantamas pagal šio sprendimo 17 punktą, gali būti laikomi atliktais įprastomis prekybos sąlygomis, remiantis pelningų pardavimų dalimi, t. y. pardavimais už grynąją pardavimo kainą, lygią apskaičiuotoms gamybos sąnaudoms arba už jas didesnę. Būtent atlikusi tokį nagrinėjimą ji pasirinko normaliosios vertės apskaičiavimo metodą.

19 Be to, kaip matyti iš 59 konstatuojamosios dalies, kai tokių pelningų panašaus produkto rūšių pardavimų dalis buvo didesnė kaip 80 % viso parduoto tos rūšies produkto kiekio ir kai tos rūšies produkto svertinė vidutinė kaina buvo lygi jo gamybos sąnaudoms arba už jas didesnė, šios rūšies produkto normalioji vertė buvo nustatoma pagal jo tikrąją vidaus rinkos kainą, apskaičiuotą kaip tos rūšies produkto visų pardavimų vidaus rinkoje per tiriamąjį laikotarpį svertinis vidurkis. Tačiau pagal 60 konstatuojamąją dalį tais atvejais, kai ši pelningų pardavimų dalis buvo lygi arba didesnė kaip 80 % viso parduoto tos rūšies panašaus produkto kiekio arba kai vidutinė svertinė kaina buvo mažesnė už gamybos sąnaudas, normalioji vertė buvo nustatoma pagal tikrąją vidaus rinkos kainą, apskaičiuotą remiantis tik šios rūšies produkto pelningais pardavimais.

20 Galiausiai 61 konstatuojamojoje dalyje nuostolingai parduotos panašaus produkto rūšys nebuvo laikomos parduotomis įprastomis prekybos sąlygomis. 62 konstatuojamojoje dalyje pažymima, kad toms produkto rūšims, kurios nebuvo parduotos įprastomis prekybos sąlygomis, taip pat rūšims, kurios vidaus rinkoje nebuvo parduotos tipišku kiekiu, kaip tai suprantama pagal šio sprendimo 17 punktą, pritaikytas pagrindinio reglamento 2 straipsnio 3 dalyje ir 2 straipsnio 7 dalies a punkte numatytas apskaičiuotosios vertės metodas.

21 Dėl eksporto kainos nustatymo iš laikino reglamento 64 konstatuojamosios dalies matyti, kad šios kainos buvo nustatytos pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 8 dalį, t. y. remiantis kiekvieno atrinkto Kinijos eksportuojančio gamintojo faktiškai sumokėta ar mokėtina eksporto kaina.

22 Kaip nurodyta laikino reglamento 65–67 konstatuojamosiose dalyse, taikant pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalį normalioji vertė ir eksporto kaina buvo lyginamos remiantis gamintojo kainomis EXW sąlygomis ir atliekant koregavimus dėl skirtingų fizinių savybių, netiesioginių mokesčių, transporto, draudimo, paruošimo, pakrovimo ir papildomų sąnaudų, taip pat pakavimo, kredito, komisinių ir banko mokesčių visais atvejais, kai nustatyta, kad tokie koregavimai yra pagrįsti, tikslūs ir grindžiami patikrintais įrodymais.

23 Kaip nurodyta laikino reglamento 68 konstatuojamojoje dalyje, atrinktų Kinijos bendrovių dempingo skirtumas buvo nustatytas palyginus kiekvienos rūšies panašaus produkto vidutinę svertinę normaliąją vertę panašioje šalyje ir atitinkančios rūšies nagrinėjamojo produkto vidutinę svertinę eksporto kainą, kaip numatyta pagrindinio reglamento 2 straipsnio 11 dalyje.

24 Kaip nurodyta laikino reglamento 69 konstatuojamojoje dalyje, ieškovės laikinas vidutinis svertinis dempingo skirtumas, apskaičiuotas kaip nurodyta šio sprendimo 23 punkte, išreikštas CIF (kaina, draudimas ir frachtas) kainos Sąjungos pasienyje prieš sumokant muitą dalimis procentais ir yra lygus 39,3 %.

25 Laikino reglamento 1 straipsnio 2 dalyje nustatyta, kad laikinojo antidempingo muito norma ieškovei yra 39,3 %.

26 2012 m. lapkričio 15 d. raštu Komisija pateikė ieškovei pagrindinio reglamento 20 straipsnio 1 dalyje numatytą laikinos informacijos dokumentą. Be laikino reglamento, pateikto šio dokumento 1 priede, pastarasis taip pat apimą 2 priedą, susijusį su metodais, taikytais apskaičiuojant dempingą, ir 3 priedą, susijusį su metodais, taikytais apskaičiuojant kainų mažinimą ir žalą.

27 Šio laikinos informacijos dokumento 2 priede Komisija visų pirma pateikė kelis bendrojo pobūdžio paaiškinimus dėl dempingo skirtumo apskaičiavimo. Taip pat Komisija pateikė kelis paaiškinimus dėl tam tikros nagrinėjamo produkto rūšies neįtraukimo į ieškovės pardavimus eksportui ir, siekdama užtikrinti teisingą palyginimą, atliko įvairius koregavimus, kaip numatyta pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalyje. Tame 2 priede Komisija taip pat pateikė kelias lenteles, susijusias su išsamiu kiekvienos produkto rūšies dempingo skirtumo apskaičiavimu; tose lentelėse ji nenurodė duomenų, grindžiamų panašios šalies gamintojo pateikta informacija. Iš tikrųjų, kaip Komisija pažymi šiame priede, tik vienas panašios šalies gamintojas bendradarbiavo vykdant tyrimą, todėl iš panašios šalies gauta informacija negali būti atskleista produkto kontrolės numerių lygiu.

Ieškovės ir Komisijos susirašinėjimas po laikinojo reglamento

28 2012 m. gruodžio 17 d. ieškovė pateikė Komisijai savo pastabas dėl laikinos informacijos dokumento. Šios pastabos buvo susijusios su penkiais klausimais, būtent – RES nustatymu, normaliąja verte, normaliosios vertės koregavimu dėl pridėtinės vertės mokesčio (toliau – PVM), būtinybe atlikti koregavimą dėl gamybos proceso ir eksporto kainomis.

29 Konkrečiai dėl antrojo klausimo ieškovė nurodė, kad nustatydama visų panašaus produkto rūšių, palygintų su atitinkamo produkto, kurį ji eksportavo į Sąjungą, rūšimis, normaliąją vertę Komisija neteisingai taikė apskaičiuotosios vertės metodą. Taigi, viena vertus, ieškovės nuomone, Komisija turėtų remtis panašios šalies gamintojo vidaus rinkoje taikomomis kainomis, o ne apskaičiuotosios vertės metodu, nes pastarojo metodo taikymas pateisinamas tik tuo atveju, kai nėra galimybės remtis vidaus kainomis, o nagrinėjamu atveju taip nėra. Kita vertus, ieškovė mano, kad rėmimasis 5 % riba nustatant panašaus produkto pardavimų tipiškumą nepateisinamas, kai, kaip šioje byloje, lyginamos konkretaus gamintojo vidaus kainos Indijos rinkoje ir Kinijos gamintojų eksporto kainos. Ieškovės nuomone, dėl rėmimosi šia riba eksportuojantys gamintojai, kurių eksporto apimtys yra tokios didelės kaip jos, yra pernelyg baudžiami, nes jiems sunku atitikti tokį tipiškumo kriterijų. Be to, pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 2 dalį ši riba nėra absoliuti. Dėl visų šių priežasčių ieškovė paprašė Komisijos atsižvelgti į jos pastabas ir perskaičiuoti normaliąją vertę. Paskui ieškovė suformulavo du kitus kaltinimus dėl normaliosios vertės nustatymo, susijusius su, pirma, rėmimusi apyvarta nustatant panašios šalies gamintojo gamybos sąnaudas ir, antra, su vienos vidutinės pelno maržos taikymu visoms produkto rūšims. Be to, „pažymėjusi apie tai, kad panašios šalies gamintojas yra *Jainsons Industries*“, ieškovė pakomentavo normaliosios vertės koregavimus ir visų pirma nurodė priežastis, dėl kurių prašė atlikti koregavimą dėl jos ir panašios šalies gamintojo gamybos procesų ir našumo skirtumų.

30 Galiausiai, kiek tai susiję su eksporto kainomis, ieškovė paprašė Komisijos, pirma, apskaičiuoti dempingo skirtumą remiantis visais šiais nagrinėjamo produkto pardavimais eksportui ir, antra, pateikti jai papildomų paaiškinimų dėl pardavimų eksportui koregavimų dėl fizinių savybių skirtumų apskaičiavimo.

31 Per 2013 m. vasario 6 d. klausymą ieškovė iš esmės pakartojo visas savo pastabas dėl laikinos informacijos dokumento, išdėstytas jos 2012 m. gruodžio 17 d. rašte. Siekdama pagrįsti savo prašymus atlikti su gamybos procesu ir našumu susijusius koregavimus, ieškovė rėmėsi, be kita ko, informacija apie panašios šalies gamintoją, konkrečiai kalbant, pirma, panašios šalies gamintojo interneto svetainės ištrauka, kurioje buvo pateikti duomenys apie darbuotojų skaičių, metinės gamybos apimtį ir pagrindinius šio gamintojo turimus įrengimus, ir, antra, šio gamintojo ir ieškovės susirašinėjimu 2013 m. sausio 29 d.–2013 m. vasario 1 d.

32 2013 m. kovo 15 d. Komisija pateikė ieškovei galutinės informacijos dokumentą. Šio dokumento 1 priede buvo pateiktas bendros informacijos dokumentas, kuriame pagal pagrindinio reglamento 20 straipsnio 2 dalį pakartoti esminiai faktai ir motyvai, kurių pagrindu Komisija ketina rekomenduoti nustatyti galutines priemones. Šio galutinės informacijos dokumento 2 ir 3 prieduose Komisija pateikė konkrečių pastabų, susijusių su dempingo skirtumo apskaičiavimu, taip pat su kainų mažinimo ir žalos apskaičiavimu. Pavyzdžiui, 2 priede Komisija nurodė, jog pritarė ieškovės pastabai, kad normalioji vertė turėtų būti apskaičiuojama remiantis vienintelio bendradarbiavusio panašios šalies gamintojo pardavimais vidaus rinkoje, net jei parduodami kiekiai nebuvo tipiški, kaip tai suprantama pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 2 dalį. Todėl panašios šalies gamintojo pardavimais vidaus rinkoje įprastomis prekybos sąlygomis buvo remtasi nustatant normaliąją vertę, kurios pagrindu nustatomas galutinis ieškovės dempingo skirtumas. Toliau Komisija pažymėjo, kad taip pat pritarė ieškovės pastabai, kad dempingo skirtumas turėjo būti nustatytas remiantis visu eksportu, o ne tik nagrinėjamo produkto rūšimis, atitinkančiomis panašaus produkto, kurį panašios šalies gamintojas pardavė vidaus rinkoje, rūšis. Ji patikslino, kad neatitinkančių nagrinėjamo produkto rūšių normalioji vertė buvo pakoreguota remiantis fizinių savybių skirtumų rinkos verte, kaip numatyta pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies a punkte.

33 Tačiau Komisija pažymėjo, kad atmetė ieškovės prašymus atlikti koregavimus dėl ieškovės ir panašios valstybės gamintojo skirtumų, susijusių su gamybos procesu ir našumu. Visų pirma, kiek tai susiję su prašymu atlikti su gamybos procesu susijusius koregavimus, reikia pažymėti, kad nors Komisija pripažino, kad dviejų nagrinėjamų gamintojų gamybos procesai šiek tiek skyrėsi, ji tvirtino, jog plieno laužo sunaudojimas vienetui buvo beveik tapatus. Dėl antro prašymo atlikti koregavimą Komisija iš esmės nurodė, kad tik tie skirtumai, kurie daro poveikį panašios šalies gamintojo ir šalies, kurioje nėra rinkos ekonomikos, eksportuotojo kainoms ir jų palyginamumui, pateisina koregavimą ir kad tik išsami analizė galėtų atskleisti visus savikainos veiksnių skirtumus, taip pat įrodyti, kad buvo daromas poveikis kainoms ir jų palyginamumui, o tai savo ruožtu pateisintų koregavimą.

34 Galutinės informacijos dokumento 2 priede Komisija taip pat pateikė kelias lenteles, susijusias su išsamiu kiekvienos rūšies produkto dempingo skirtumo apskaičiavimu, analogiškas kelioms lentelėms, pateiktoms šio sprendimo 27 punkte minėtame laikinos informacijos dokumento 2 priede. Taigi, kaip ir laikinos informacijos dokumente, galutinės informacijos dokumente Komisija visiškai nuslėpė duomenis, grindžiamus panašios šalies gamintojo pateikta informacija.

Ieškovės ir Komisijos susirašinėjimas po galutinės informacijos dokumento

35 2013 m. kovo 18 d. panašios šalies gamintojas nusiuntė Komisijai raštą, jame pažymėjo, kad „aiškiai leidžia Komisijai atskleisti [ieškovės advokatui] konfidencialią jo atsakymo į klausimyną versiją ir atlikus patikrinimą jo patalpose parengtus dokumentus“. Be to, tame pačiame rašte šis gamintojas nurodė, kad tą pačią dieną perdavė tuos dokumentus ieškovei.

36 2013 m. kovo 18 d. elektroniniu laišku ieškovė, remdamasi minėtu panašios šalies gamintojo raštu, paprašė Komisijos atskleisti jai konfidencialią šio gamintojo atsakymo į klausimyną versiją ir atlikus patikrinimą jo patalpose parengtus dokumentus. Be to, „atsižvelgdama į panašios šalies gamintojo leidimą atskleisti konfidencialią jo atsakymų į klausimyną versiją“ ieškovė tame pačiame elektroniniame laiške paprašė Komisijos atskleisti jai visus normaliosios vertės skaičiavimus. Galiausiai

ji paprašė pateikti konkrečios informacijos, susijusios su trimis klausimais dėl to, pirma, kaip buvo nustatyta neatitinkančių nagrinėjamo produkto rūšių normalioji vertė, kaip Komisija atskyrė juodo ir galvanizuoto paviršiaus detales, ir, trečia, kuo pagrįsta Komisijos išvada, kad panašios šalies gamintojo plieno laužo sunaudojimas vienetui ir jos tos pačios žaliavos sunaudojimas yra beveik tapatūs.

37 Kitame 2013 m. kovo 19 d. elektroniniame laiške ieškovė pakartojo savo prašymą. Konkrečiai kalbant, ji atsakė į atsisakymo pateikti informacijos motyvą, kad, remiantis panašios šalies gamintojo pateikta informacija, Komisija šiam sakė, jog konfidencialumo negalima pasirinktinai panaikinti tam tikroms konkrečioms suinteresuotosioms šalims. Šiuo klausimu ji nurodė, kad, pirma, dempingo skirtumo skaičiavimai ir su normaliąja verte susiję duomenys buvo būdingi atitinkamai įmonei, ir, antra, pagrindiniame reglamente neatmetama galimybė, kad konkretus konfidencialią informaciją pateikusio asmens leidimas gali būti apribotas tik viena suinteresuotąja šalimi. Be to, pažymėjusi, jog šiuo atveju kalbama apie jos teisę į gynybą, ieškovė paprašė, kad šį nesutarimą išspręstų bylą nagrinėjantis pareigūnas, kurio funkcijos apibrėžtos 2012 m. vasario 29 d. Komisijos pirmininko sprendime 2012/199/ES dėl bylas nagrinėjančio pareigūno funkcijų ir įgaliojimų atliekant tam tikrus prekybos tyrimus (OL L 107, p. 5).

38 Atsakydamas ieškovei, Komisijos antidempingo tyrimų skyriaus vadovas 2013 m. kovo 21 d. elektroniniame laiške atmetė jos prašymą ir taip motyvavo atsisakymą pateikti informacijos: „su normaliąja verte susijusi informacija buvo panaudota trijų atrinktų eksportuojančių gamintojų atžvilgiu, o ne vien *Jinan Meide*. Atskleidus informaciją tik *Jinan Meide* konfidenciali informacija būtų atskleista pasirinktinai vos vienai suinteresuotajai šaliai, o kitos atitinkamos suinteresuotosios šalys netūrėtų tokios privilegijuotos galimybės susipažinti su konfidencialia informacija“. Vėlesniame tos pačios dienos elektroniniame laiške bylą nagrinėjantis pareigūnas nurodė, kad pritaria tame elektroniniame laiške išdėstytai nuomonei, ir pabrėžė, jog nediskriminacinis požiūris į šalis yra svarbiausias elementas.

39 2013 m. kovo 25 d. ieškovė pateikė savo pastabas dėl galutinės informacijos dokumento. Ieškovė atkreipė dėmesį į šio sprendimo 36–38 punktuose minėtą nesutarimą su Komisija susirašinėjant elektroniniais laiškais, pakartojo prašymą atskleisti jai konfidencialią panašios šalies gamintojo atsakymo į antidempingo klausimyną versiją ir per patikrinimą jo patalpose parengtus dokumentus, taip pat prašymą atskleisti visus normaliosios vertės skaičiavimus. Be to, ieškovė aptarė tam tikrus konkrečiai su normaliosios vertės skaičiavimais susijusius klausimus, dalis kurių jau buvo paminėti jos pastabose dėl laikinos informacijos dokumento. Šį kartą ieškovė rėmėsi panašios šalies gamintojo duomenimis, kuriuos, kaip nurodyta šio gamintojo 2013 m. kovo 18 d. elektroniniame laiške, jis buvo jai pateikęs (žr. šio sprendimo 35 punktą).

40 Konkrečiai kalbant, ieškovė pakartojo savo prašymą, išdėstytą 2013 m. kovo 18 d. elektroniniame laiške (žr. šio sprendimo 36 punktą) ir susijusį su neatitinkančių nagrinėjamų produktų rūšių normaliosios vertės apskaičiavimo metodo atskleidimu. Jos nuomone, paaiškinimo, Komisijos pateikto galutinės informacijos dokumente ir susijusio su tuo, kad šių produktų normalioji vertė buvo pakoreguota atsižvelgiant į fizinių savybių skirtumų rinkos vertę, nepakanka. Be to, ji nurodė, kad pati gamino 1 645 nagrinėjamo produkto rūšis, o panašios šalies gamintojas gamino tik 287 panašaus produkto rūšis, todėl 83 % nagrinėjamo produkto rūšių neatitinka. Maža to, iš 11 130 tonų, kurias ji tiriamuoju laikotarpiu eksportavo į Sąjungą, tik 5 738 tonos buvo susijusios su atitinkančiomis produktų rūšimis. Šiomis aplinkybėmis prašomas informacijos atskleidimas buvo gyvybiškai būtinas, kiek tai susiję su jos teise į gynybą.

41 Ieškovė taip pat pasiūlė atlikti koregavimus, susijusius su, pirma, gamybos sąnaudų paskirstymu remiantis apyvarta, antra, normaliosios vertės koregavimų dėl frachto ir įpakavimo sąnaudų apskaičiavimu. Taip pat ieškovė pakartojo ir patikslino savo prašymus atlikti su gamybos procesu ir našumu susijusius koregavimus, kuriuos buvo pateikusi pastabose dėl laikinos informacijos

dokumento, ir savo kaltinimus dėl su negražintinu PVM susijusių koregavimų, kuriuos taip pat jau buvo suformulavusi, teikdama tas pastabas. Be to, ji pateikė naują prašymą atlikti koregavimą dėl parduotų kiekių.

42 2013 m. kovo 26 d. Komisijos tarnybos sutiko išklausyti ieškovę; per klausymą ieškovė priminė prašymus ir kaltinimus, kuriuos buvo pateikusi pastabose dėl prašymo pateikti galutinę informaciją. Po šio klausymo 2013 m. kovo 27 d. rašte ieškovė nurodė, kad per 2013 m. kovo 26 d. klausymą Komisija pažymėjo, jog apskaičiuojant taikyti metodai buvo pagrįsti atitinkančių produkto rūšių vidutine normaliąja verte, pakoreguota nustatant [fizinių savybių skirtumų] rinkos vertę remiantis eksporto į Sąjungą kainomis, kurias ieškovė nustatė neatitinkančioms nagrinėjamo produkto rūšims. Šiuo klausimu ieškovė nurodė, kad mano, jog šie metodai buvo pagrįsti prielaida (nei logiška, nei patikrinama), kad fizinių savybių skirtumų rinkos vertė atsispindi eksporto kainose, ir pasiūlė alternatyvų metodą, pagal kurį neatitinkančių produkto rūšių skaičius turėjo būti apribotas, sutrumpinant jas identifikuoti leidžiančius produkto kontrolės numerius.

Ginčijamas reglamentas

43 2013 m. gegužės 13 d. Europos Sąjungos Taryba priėmė Įgyvendinimo reglamentą (ES) Nr. 430/2013, kuriuo importuojamoms Kinijos Liaudies Respublikos ir Tailando kilmės kaliojo ketaus vamzdžių arba vamzdelių jungiamosioms detalėms su sriegiais nustatomas galutinis antidempingo muitas, galutinai surenkamas laikinasis muitas ir nutraukiamas tyrimas dėl Indonezijos (OL L 129, p. 1; toliau – ginčijamas reglamentas).

44 Ginčijamo reglamento 15 konstatuojamojoje dalyje Taryba nurodo: kadangi jokių pastabų dėl RES negauta, laikinojo reglamento 32–46 konstatuojamosiose dalyse padarytos preliminarios išvados patvirtinamos.

45 Ginčijamo reglamento 17 konstatuojamojoje dalyje Taryba pažymi, jog pritaria vieno Kinijos eksportuojančio gamintojo teiginiui, kad normalioji vertė turėtų būti apskaičiuota remiantis panašios šalies gamintojo pardavimais vidaus rinkoje, net jei parduotas kiekis nėra tipiškas. Ji teigia, kad būtent šiais pardavimais įprastomis rinkos sąlygomis buvo remtasi nustatant normaliąją vertę.

46 Ginčijamo reglamento 18 konstatuojamojoje dalyje Taryba teigia, jog taip pat pritaria to paties Kinijoje eksportuojančio gamintojo argumentui, kad dempingo skirtumas turėtų būti nustatomas remiantis visu pardavimu eksportui, o ne tik su panašios šalies gamintojo vidaus rinkoje parduotų produktų tiesiogiai palyginamų produkto rūšių pardavimu.

47 Ginčijamo reglamento 19 konstatuojamojoje dalyje Taryba nurodo: kadangi jokių kitų pastabų dėl normaliosios vertės, eksporto kainų ir teisingo palyginimo negauta, laikinojo reglamento 54, 59–61 ir 64–67 konstatuojamosiose dalyse padarytos išvados patvirtinamos.

48 Iš ginčijamo reglamento 20 konstatuojamosios dalies matyti, kad kiekvienos rūšies panašaus produkto vidutinė svertinė normalioji vertė, nustatyta taikant šio reglamento 17–19 konstatuojamosiose dalyse pateiktus metodus, buvo palyginta su atitinkančios rūšies nagrinėjamo produkto vidutine svertine eksporto kaina.

49 Iš ginčijamo reglamento 21 konstatuojamojoje dalyje pateiktos lentelės matyti, kad galutinis dempingo skirtumas ieškovės atveju yra 40,8 %.

50 Ginčijamo reglamento 1 straipsnio 1 dalyje teigiama:

„Importuojamoms Kinijos Liaudies Respublikos (toliau – KLR) ir Tailando kilmės kaliojo ketaus vamzdžių arba vamzdelių jungiamosioms detalėms su sriegiais, išskyrus kompresinių jungiamųjų detalių dalis, kurioms naudojami ISO DIN 13 metriniai sriegiai, ir kaliojo ketaus jungiamąsias dėžes su apvaliais sriegiais be dangtelio, kurių KN kodas šiuo metu yra *ex* 7307 19 10 (TARIC kodas 7307 19 10 10), nustatomas galutinis antidempingo muitas.“

51 Kiek tai susiję su ieškove, ginčijamo reglamento 1 straipsnio 2 dalyje numatyta, kad galutinio antidempingo muito norma, taikoma aptariamo produkto neto kainai Sąjungos pasienyje prieš sumokant muitą, yra 40,8 %.

Procesas ir šalių reikalavimai

52 2013 m. rugpjūčio 7 d. ieškovė pareiškė šį ieškinį; jį Bendrojo Teismo kanceliarija gavo 2013 m. rugpjūčio 7 d.

53 Dokumentu (jį Bendrojo Teismo kanceliarija gavo 2013 m. rugsėjo 26 d.) Komisija paprašė leisti įstoti į bylą palaikyti Tarybos, t. y. atsakovės, reikalavimų. Ieškovė ir Taryba dėl šio prašymo nepateikė pastabų. 2013 m. lapkričio 19 d. nutartimi Bendrojo Teismo aštuntosios kolegijos pirmininkas leido Komisijai įstoti į bylą. Komisija pateikė įstojimo į bylą paaiškinimą, o kitos šalys per nustatytą terminą pateikė dėl jo pastabas.

54 Ieškovė Bendrojo Teismo prašo:

— panaikinti ginčijamą reglamentą tiek, kiek jis yra su ja susijęs,

— priteisti iš Tarybos ir Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

55 Taryba Bendrojo Teismo prašo:

— atmesti ieškinį,

— priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

56 Komisija Bendrojo Teismo prašo:

— atmesti ieškinį,

— priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

Dėl teisės

57 Grįsdama ieškinį ieškovė pateikia penkis pagrindus. Pirmasis ieškinio pagrindas susijęs su tuo, kad Sąjungos institucijos pažeidė jos teisę į gynybą ir pagrindinio reglamento 6 straipsnio 7 dalį, 20 straipsnio 2 ir 4 dalis, nes atsisakė atskleisti jai informaciją, kuri yra svarbi nustatant normaliąją vertę. Antrasis ieškinio pagrindas visų pirma susijęs su pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies ir antidempingo susitarimo 2.4 straipsnio pažeidimu, nes institucijos atmetė ieškovės prašymus atlikti normaliosios vertės koregavimus, ir subsidiariai – su motyvavimo stoka. Trečiasis ieškinio pagrindas susijęs su pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies a punkto, 2 straipsnio 10 dalies *ab initio* ir 2 straipsnio 10 dalies a punkto bei 2 straipsnio 11 dalies, siejamos su 2 straipsnio 7 dalies a punktu, 2 straipsnio 8–9 dalimis ir 9 straipsnio 5 dalimi, taip pat nediskriminavimo principo pažeidimu, nes

nustatydamos neatitinkančių produktų normaliąją vertę institucijos taikė klaidingus metodus. Ketvirtasis ieškinio pagrindas susijęs su pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies pažeidimu, nes Komisija tik 2012 m. liepos 9 d. pranešė išvadas dėl RES. Penktasis ieškinio pagrindas susijęs su pagrindinio reglamento 3 straipsnio 1, 2 ir 3 dalių pažeidimu, nes Sąjungos pramonės patirtos žalos nustatymas buvo grindžiamas netiksliais duomenimis apie importo iš Kinijos, kuris yra dempinguojamas, mastą.

58 Bendrasis Teismas mano, kad tikslinga pirma išnagrinėti ketvirtąjį ieškinio pagrindą, paskui – pirmąjį.

Dėl ketvirtojo ieškinio pagrindo

59 Ieškovė iš esmės nurodo, kad apie su RES susijusias išvadas buvo pranešta po tyrimo pradžios praėjus beveik penkiems mėnesiams ir taip buvo pažeistas pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalyje numatytas trijų mėnesių terminas. Tokį aiškinimą patvirtina Teisingumo Teismo praktika. Be to, ji teigia, kad jei sprendimas dėl RES būtų priimtas anksčiau, ji būtų turėjusi galimybę geriau pasinaudoti teise į gynybą. Be to, institucijų tvirtinimas, kad sprendimą dėl RES buvo vėluojama priimti dėl galimybės atlikti Kinijos eksportuojančių gamintojų patikrinimus neturėjimo, faktiniu požiūriu yra klaidingas ir nesudaro teisinio intereso. Galiausiai ieškovė teigia: kadangi pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalis buvo pažeista 2012 m. gegužės 16 d., jai neturėjo įtakos iš dalies keičiančio reglamento 2 straipsnis, kuriame numatyta, kad šis reglamentas taikomas naujiems ir dar nebaigtiems tyrimams nuo 2012 m. gruodžio 15 d.; šis straipsnis bet kuriuo atveju yra neteisėtas.

60 Taryba ir Komisija mano, kad reikia atmesti tokius argumentus.

61 Pirmiausia reikia pažymėti, kad iki šio sprendimo 2 punkte minėto iš dalies keičiančio reglamento įsigaliojimo, t. y. 2012 m. gruodžio 15 d., galiojusioje pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies c punkto antros pastraipos redakcijoje buvo numatyta, kad klausimas, ar gamintojas atitinka minėtus kriterijus, turi būti išspręstas per tris mėnesius nuo tyrimo pradžios. Įsigaliojus iš dalies keičiančio reglamento 1 straipsnio 1 punkto a papunkčiui, šioje pagrindinio reglamento nuostatoje numatyta, kad sprendimas dėl RES paprastai turi būti priimtas per septynis mėnesius, bet ne vėliau kaip per aštuonis mėnesius nuo tyrimo pradžios. Be to, iš dalies keičiančio reglamento 2 straipsnyje numatyta, kad šis reglamentas taikomas visiems naujai pradedamiems ir visiems dar nebaigtiems tyrimams nuo 2012 m. gruodžio 15 d.

62 Beje, kaip priminta šio sprendimo 5 punkte, nagrinėjamu atveju 2012 m. liepos 9 d. rašte Komisija nurodė ieškovei esminius faktus ir motyvus, kuriais remdamasi nusprendė nesuteikti jai RES. Kaip matyti iš šio rašto, pridėto prie bylos medžiagos taikant procedūros organizavimo priemones, Komisija šiuo klausimu daro nuorodą į „esminius faktus ir motyvus, kuriais remdamasi [ji] ketina siūlyti nesuteikti [ieškovei] RES“. Tačiau, kaip šalys patvirtino per posėdį, tokia formuluotė paaiškinama tuo, kad pagal teismų praktiką per tyrimą Komisija turi galimybę grįžti prie klausimo dėl RES svarstymo (2009 m. spalio 1 d. Sprendimo *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware / Taryba*, C-141/08 P, Rink., EU:C:2009:598, 110–113 punktai). Taigi, nepaisant tokios formuluotės, būtent šiuo 2012 m. liepos 9 d. raštu Komisija, taikydama pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies c punkto antrą pastraipą, nusprendė, ar ieškovė atitinka RES suteikimo kriterijus.

63 Taigi, pirma, reikia išnagrinėti, kokia pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies c punkto antros pastraipos redakcija buvo taikytina priimant tokį sprendimą, kad būtų nustatyta, ar 2012 m. liepos 9 d. Komisijos sprendimas buvo priimtas jau suėjus šioje nuostatoje numatytam terminui. Šiuo klausimu institucijos iš esmės teigia, kad pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies c punkto antroje pastraipoje numatytas termino pakeitimas, padarytas iš dalies keičiančiu reglamentu, buvo taikytinas 2012 m. liepos 9 d. sprendimui dėl RES, nes šioje byloje nagrinėjamas tyrimas 2012 m. gruodžio 15 d. dar buvo atliekamas, o iš dalies keičiančio reglamento 2 straipsnyje numatyta, kad minėtas pakeitimas taikytinas tokiems tyrimams. Tokį aiškinimą reikia atmesti.

64 Iš tikrųjų reikia priminti, kad pagal nusistovėjusią teismo praktiką nauja teisės norma taikoma nuo akto, kuriame ji įtvirtinta, įsigaliojimo, ir, nors ji netaikoma galiojant ankstesniam įstatymui atsiradusioms ir galutinai susidariusioms teisinėms situacijoms, ji taikoma būsimoms jų pasekmėms ir naujoms teisinėms situacijoms. Laikantis teisės aktų netaikymo atgal principo, kitaip yra tik tuo atveju, jei nauja teisės norma priimama kartu su specialiomis nuostatomis, kurios nustato konkrečias jos taikymo laiko atžvilgiu sąlygas. Konkrečiai kalbant, procesinės teisės normos paprastai laikomos taikytinomis nuo jų įsigaliojimo momento, skirtingai nei materialinės teisės normos, kurios paprastai aiškinamos kaip taikytinos iki jų įsigaliojimo susidariusioms situacijoms, tik jeigu iš šių normų formuluotės, tikslo ar struktūros aiškiai matyti, kad turi būti pripažintas toks jų poveikis (žr. 2015 m. kovo 26 d. Sprendimo *Komisija / Moravia Gas Storage*, C-596/13 P, Rink., EU:C:2015:203, 32 ir 33 punktus ir juose minėtą teismo praktiką).

65 Teisingumo Teismas taip pat yra nusprendęs, kad nuostata, kuri yra akto teisinis pagrindas ir kuria Sąjungos institucija įgaliojama priimti atitinkamą aktą, turi galioti tuo metu, kai priimamas minėtas aktas (žr. 64 punkte minėto Sprendimo *Komisija / Moravia Gas Storage*, EU:C:2015:203, 34 punktą ir jame minėtą teismo praktiką).

66 Šioje byloje iš dalies keičiančio reglamento 2 straipsnyje numatyta, kad šis reglamentas taikomas visiems dar nebaigtiems tyrimams nuo 2012 m. gruodžio 15 d., t. y. nuo jo įsigaliojimo dienos. Be to, iš šio sprendimo 64 punkte minėtos teismo praktikos matyti, kad termino sprendimui dėl RES priimti pakeitimas, įtvirtintas iš dalies keičiančio reglamento 1 straipsnio 1 punkto a papunktyje, būtų taikomas ir nesant minėto 2 straipsnio nuostatų, nes tai yra procesinės normos pakeitimas. Taigi, nors tame straipsnyje buvo būtina patikslinti, kad iš dalies keičiantis reglamentas taikomas visiems naujai pradedamiems ir visiems dar nebaigtiems tyrimams nuo jo įsigaliojimo dienos, taip reikėjo dėl to, kad, be minėto termino pakeitimo, iš dalies keičiančiame reglamente taip pat buvo nuostatų, keičiančių materialines teisės normas, susijusias su sprendimu dėl RES [1 straipsnio 1 punkto b papunktis ir 1 straipsnio 2 punktas]. Tačiau pagal 64 punkte minėtą teismo praktiką tokios materialinės teisės normos iš principo negali būti taikomos iki jų galiojimo susidariusioms situacijoms, nebent toks taikymas yra aiškiai numatytas arba išplaukia iš minėtų normų tikslo ar struktūros.

67 Taigi dar vykstant antidempingo tyrimui minėtas termino sprendimui dėl RES priimti pakeitimas iš principo turėjo būti taikomas bet kuriam Komisijos sprendimui dėl klausimo, ar įmonė atitinka RES suteikimo kriterijus, kaip tai suprantama pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies c punkto antrą pastraipą, ir priimtam 2012 m. gruodžio 15 d. arba vėliau.

68 Tačiau, priešingai, nei teigia institucijos, iš dalies keičiančio reglamento 2 straipsnis negali daryti poveikio iš dalies keičiančio reglamento 1 straipsnio 1 punkto a papunkčio taikymui sprendimui dėl RES, priimtam iki šio reglamento įsigaliojimo. Iš tikrųjų taip ši nuostata būtų taikoma atgaline data, o tai nenumatyta iš dalies keičiančio sprendimo 2 straipsnyje. Be to, iš 64 punkte minėtos teismo praktikos matyti, kad nors naujos teisės normos, konkrečiai procesinės teisės normos, gali apimti galiojant ankstesnėms teisės normoms atsiradusias ir galutinai susidariusias teisines situacijas, vis dėlto taikant šias naujas teisės normas turi būti laikomasi netaikymo atgal principo. Kaip matyti iš 65 punkte primintos teismo praktikos, kai laikomasi netaikymo atgal principo, Sąjungos teisės akto teisėtumas iš esmės turi būti vertinamas atsižvelgiant į nuostatą, kuri yra šio akto teisinis pagrindas ir galiojo tuo metu, kai buvo priimtas minėtas aktas.

69 Tačiau nagrinėjamu atveju Komisijos sprendimo nesuteikti ieškovei RES priėmimo dieną, t. y. 2012 m. liepos 9 d., pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies c punkto antroje pastraipoje, kuri yra to sprendimo teisinis pagrindas, buvo numatyta, kad skaičiuojant nuo tyrimo pradžios Komisija turi tris mėnesius tokiam sprendimui priimti. Taigi, priešingai, nei teigia institucijos, minėto sprendimo teisėtumas turi būti vertinamas atsižvelgiant į pastarąjį terminą, o ne į terminą, taikomą nuo iš dalies keičiančio reglamento įsigaliojimo datos, t. y. 2012 m. gruodžio 15 d.

70 Antra, priešingai, nei teigia institucijos, pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies c punkto antroje pastraipoje nustatytas terminas nėra vien orientacinio pobūdžio, nes pagal 62 punkte minėto Sprendimo *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware / Taryba* (EU:C:2009:598) 110–113 punktus Komisija bet kuriuo tyrimo procedūros metu gali pakeisti savo pradinį sprendimą. Tuose punktuose Teisingumo Teismas nepareiškė nuomonės dėl Komisijos galimybės nepaisyti minėto termino; be to, apie tokią galimybę nebuvo kalbama byloje, kurioje Teisingumo Teismas priėmė tą sprendimą. Taigi tuose punktuose Teisingumo Teismas tik pažymėjo, kad pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies c punkto antra pastraipa neturi būti aiškinama kaip įpareigojanti Komisiją siūlyti Tarybai nustatyti galutines priemones, paliekant atitinkamos įmonės nenaudai klaidą, padarytą iš pradžių vertinant esminius kriterijus, nurodytus pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies c punkto pirmoje pastraipoje. Todėl remdamasis tuo Teisingumo Teismas padarė išvadą, kad tuo atveju, jei Komisija pastebėtų, kad jos pradinis vertinimas klaidingas, ji iš to turėtų padaryti tinkamas išvadas ir kartu užtikrinti, kad laikomasi procedūrinių garantijų (62 punkte minėto Sprendimo *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware / Taryba*, EU:C:2009:598, 111 ir 112 punktai). Todėl vien aplinkybė, kad pagal šią teismo praktiką Komisija turėjo ar net buvo įpareigota persvarstyti pradinį sprendimą dėl RES, kuriame padaryta vertinimo klaida, neturi įtakos jos pareigai paisyti pagrindiniame reglamente nustatyto termino tokiam pradiniam sprendimui priimti.

71 Be to, pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies c punkto antroje pastraipoje nėra jokios nuorodos, leidžiančios teigti, kad joje numatytas terminas yra tik orientacinio pobūdžio. Maža to, kai kuriose šios nuostatos kalbinėse versijose, pavyzdžiui, anglų ir prancūzų kalbomis, kuriose atitinkamai pavartoti žodžiai „shall“ ir „doit“, aiškiai daroma nuoroda į Komisijos pareigą priimti sprendimą paisant šio termino. Be to, kaip nurodo ieškovė, 2012 m. vasario 2 d. Sprendimo *Brosmann Footwear (HK) ir kt. / Taryba* (C-249/10 P, Rink., EU:C:2012:53) 36–39 punktuose ir 2012 m. lapkričio 15 d. Sprendimo *Zhejiang Aokang Shoes / Taryba* (C-247/10 P, EU:C:2012:710) 29–32 punktuose aiškiai patvirtinamas minėto termino privalomasis pobūdis.

72 Todėl pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies c punkto antroje pastraipoje Komisijai numatyta ne galimybė, o pareiga paisyti trijų mėnesių termino sprendimui dėl RES priimti.

73 Trečia, su patikrinimų organizavimu susijusios aplinkybės, kurias Taryba ir Komisija nurodė siekdamos pateisinti vėlavimą priimti ieškovės atžvilgiu sprendimą dėl RES, neleidžia Komisijai nukrypti nuo tokios pareigos.

74 Pirma, pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies c punkto antros pastraipos redakcijoje, galiojusioje priimant 2012 m. liepos 9 d. sprendimą, nebuvo numatyta galimybė nukrypti nuo pareigos priimti sprendimą dėl RES per tris mėnesius.

75 Antra, reikia pažymėti, kad šioje byloje, kaip matyti iš laikino reglamento 40 konstatuojamosios dalies (žr. 12 punktą), patvirtintos ginčijamo reglamento 15 konstatuojamąja dalimi, institucijos pateisina vėlavimą priimti ieškovės atžvilgiu sprendimą dėl RES tuo, kad Komisija negalėjo atlikti patikrinimų Kinijos eksportuotojų patalpose veikiau dėl šių užimtumo. Atsiliepdama į ieškinį Komisija paaiškina šį pasiteisinimą, pažymėdama, kad atrinkti Kinijos eksportuojantys gamintojai nurodė, jog turi laiko tik vienu laikotarpiu iš trijų Komisijos jiems pasiūlytųjų, t. y. tik nuo 2012 m. gegužės 9 d. iki gegužės 11 d. Tačiau, anot Komisijos, buvo fiziškai neįmanoma per šį vienintelį laikotarpį lygiagrečiai atlikti patikrinimų trijų atitinkamų eksportuojančių gamintojų patalpose. Būtent dėl šios priežasties apsilankymai buvo numatyti kitomis dienomis, todėl Komisija negalėjo priimti sprendimo dėl RES per nustatytą terminą.

76 Vis dėlto institucijos netvirtina, kad dėl šių aplinkybių Komisija visiškai negalėjo priimti sprendimo dėl RES per nustatytą terminą ar kad šio sprendimo vėlyvas priėmimas yra *force majeure* atvejis, t. y. kaip matyti iš nusistovėjusios teismo praktikos, kad nagrinėjamo termino nepaisymas priklausė nuo neįprastų ir nenumatomų aplinkybių, kurios nepriklausė nuo institucijų ir kurių pasekmių nebuvo galima išvengti net ir imantis visų rūpestingų veiksmų (šiuo klausimu žr. 1988 m. kovo 8 d. Sprendimo

McNicholl ir kt., 296/86, Rink., EU:C:1988:125, 11 punktą ir 2010 m. kovo 4 d. Sprendimo *Komisija / Italija*, C-297/08, Rink., EU:C:2010:115, 85 punktą). Bet kuriuo atveju, net jei institucijos, remdamosi 75 punkte nurodytomis aplinkybėmis, būtų norėjusios remtis *force majeure* sąvoka, reikia pažymėti, kad nagrinėjamu atveju akivaizdu, jog nurodytoje teismo praktikoje nustatyti šios sąvokos taikymo kriterijai neįvykdyti. Šiuo klausimu iš bylos medžiagos matyti, kad 2012 m. balandžio 4 d. elektroniniu laišku Komisija atrinktiems Kinijos eksportuojantiems gamintojams pasiūlė tris laikotarpius, per kuriuos būtų atlikti patikrinimai jų patalpose; šie laikotarpiai buvo 2012 m. gegužės 2–4 d., 2012 m. gegužės 7–9 d. ir 2012 m. gegužės 9–11 d. Be to, reikia pažymėti, kad visi šie trys laikotarpiai buvo sąlygiškai arti datos, kai turėjo pasibaigti sprendimo dėl RES priėmimo terminas, konkrečiai – ne vėliau kaip 2012 m. gegužės 17 d. Taigi institucijos neįrodo ir netvirtina, kad Komisija ėmėsi visų įmanomų rūpestingų veiksmų, kad pasiūlytų tokius patikrinimų atlikimo laikotarpius, kurie suteiktų jai pakankamai galimybių priimti sprendimą dėl RES iki minėto termino pabaigos. Be to, tai, kad trys atrinkti eksportuojantys gamintojai turėjo laiko tik vienu laikotarpiu iš trijų Komisijos pasiūlytųjų, šiuo atveju nėra akivaizdžiai neįprasta ir nenumatoma aplinkybė.

77 Vis dėlto reikia konstatuoti, kad, kaip pažymėta 62 punkte, sprendimas dėl RES, kiek jis susijęs su ieškove, priimtas 2012 m. liepos 9 d., taigi jau pasibaigus pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies c punkto antroje pastraipoje numatytam terminui, kuris, kaip nurodyta 76 punkte, turėjo sueiti 2012 m. gegužės 17 d.

78 Vadinasi, remiantis tuo, kas išdėstyta, darytina išvada, kad Komisija pažeidė jai pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies c punkto antrą pastraipą tenkančią pareigą priimti ieškovės atžvilgiu sprendimą dėl RES per tris mėnesius nuo tyrimo procedūros pradžios.

79 Nei pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies c punkto formuluotėje, nei jo įtraukimą į pagrindinį reglamentą lėmusiuose parengiamuosiuose dokumentuose nieko nenurodyta apie šioje nuostatoje numatyto trijų mėnesių termino nepaisymo pasekmes (generalinio advokato Y. Bot išvados sujungtose bylose *C & J Clark International ir Puma*, C-659/13 ir C-34/14, Rink., EU:C:2015:620, 82 punktas).

80 Šiuo klausimu, kaip nurodyta 59 punkte, ieškovė nurodė, kad jei sprendimas dėl RES būtų priimtas anksčiau, ji būtų turėjusi galimybę geriau pasinaudoti teise į gynybą. Ieškovė pateisina šį teiginį bendrai nurodydama, pirma, kad minėto trijų mėnesių laikotarpio tikslas yra leisti šalyje, kurioje nėra rinkos ekonomikos, veiklą vykdantiems eksportuojantiems gamintojams pakankamai ilgu tyrimo procedūros laikotarpiu naudotis aiškiu teisiniu statusu, ir, antra, kad vėlyvas RES nustatymas gali paveikti kitus šios procedūros aspektus.

81 Pagal nusistovėjusią teismo praktiką, ypač dempingo srityje, su teise į gynybą susijęs pažeidimas gali lemti ginčijamo reglamento panaikinimą tik jeigu galimybė, kad šis pažeidimas galėjo lemti kitokią administracinės procedūros baigtį, negali būti visiškai atmesta, ir taip konkrečiai paveikti prašymą pateikusio asmens teisę į gynybą (62 punkte minėto Sprendimo *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware / Taryba*, EU:C:2009:598, 81 ir 94 punktai ir 2012 m. vasario 16 d. Sprendimo *Taryba ir Komisija / Interpipe Niko Tube ir Interpipe NRTP*, C-191/09 P ir C-200/09 P, Rink., EU:C:2012:78, 78 ir 79 punktai).

82 Taigi bet koks Komisijos turimo trijų mėnesių termino sprendimui dėl RES priimti praleidimas neturi savaime lemti ginčijamo reglamento panaikinimo, ypač jei tai nedarė konkretaus poveikio prašymą pateikusio asmens teisei į gynybą (šiuo klausimu žr. 79 punkte minėtos generalinio advokato Y. Bot išvados sujungtose bylose *C & J Clark International ir Puma*, EU:C:2015:620, 87 punktą ir 2012 m. spalio 10 d. Sprendimo *Ningbo Yonghong Fasteners / Taryba*, T-150/09, EU:T:2012:529, 51–54 punktus ir juose nurodytą teismo praktiką).

83 Nagrinėjamu atveju, be bendrojo pobūdžio vertinimų dėl minėto trijų mėnesių termino tikslų ir struktūros, ieškovė nepateikia jokių konkrečių argumentų, pateisinančių teiginį, kad dėl šio termino nepaisymo buvo paveikta jos teisė į gynybą ir pirmiausia – kaip ji būtų galėjusi geriau pasinaudoti

teise, jei tokio pažeidimo nebūtų. Atsakydama per posėdį į klausimą, kuriuo Bendrasis Teismas prašė paaiškinti, kokiems procedūros aspektams galėjo turėti įtakos vėlavimas priimti sprendimą dėl RES, ieškovė pažymėjo, kad būtų galėjusi anksčiau gauti panašios šalies gamintojo duomenis ir taip turėti laiko pasirengti gynybai, o prireikus įtikinti Komisiją atskleisti jai normaliosios vertės skaičiavimus. Be to, ji taip pat nurodė: kadangi suinteresuotosios šalys sužinojo dempingo skirtumą tik vėlyvoje tyrimo procedūros stadijoje, gali būti, kad toje stadijoje suinteresuotosios šalys nebegalėjo priversti valdžios institucijų pakeisti savo nuomonę.

84 Vis dėlto tokie argumentai negali įrodyti nei to, kad sprendimo dėl RES vėlyvas pobūdis darė poveikį kitiems tyrimo procedūros elementams, ypač kitiems terminams, kurių per šią procedūrą reikia laikytis, nei to, kad buvo pažeista ieškovės teisė į gynybą.

85 Iš tikrųjų, pirma, iš bylos dokumentų matyti, kad, kaip priminta 5 punkte, ieškovė turėjo galimybę pateikti su sprendimu dėl RES susijusias pastabas, pateiktas Komisijai 2012 m. liepos 23 d., ir kad tik 2012 m. lapkričio 14 d., arba praėjus daugiau kaip keturiems mėnesiams, Komisija priėmė laikiną reglamentą (žr. 6 punktą). Be to, savo pasiūlymą dėl galutinio reglamento Komisija pateikė tik 2013 m. balandžio 15 d. Todėl Komisija turėjo laiko, kuris būtinas siekiant atsižvelgti į ieškovės pastabas, įvertinti jų svarbą ir prireikus persvarstyti sprendimą dėl RES, paskui nustatyti laikiną šios įmonės dempingo skirtumą ir pasiūlyti galutines priemones.

86 Toliau iš bylos dokumentų aišku, kad sprendimo dėl RES priėmimo dieną, t. y. 2012 m. liepos 9 d, normalioji vertė nebuvo nustatyta. Iš panašios šalies gamintojo dokumentų matyti, kad jis įvykdė Komisijos tarnybų prašymus paaiškinti joms 2012 m. rugpjūčio 29 d. pateiktą informaciją. Be to, iš tų pačių dokumentų ir panašios šalies gamintojo 2013 m. kovo 18 d. rašto Komisijai (žr. 35 punktą) matyti, kad šios institucijos patikrinimai to gamintojo patalpose įvyko 2012 m. rugsėjo 19–21 d. Todėl ieškovė bet kuriuo atveju nebūtų galėjusi susipažinti su visais panašios šalies gamintojo Komisijai iki šios datos pateiktais dokumentais. Kad ir kaip būtų, iš ieškovės pastabų dėl laikinos informacijos dokumento aišku, kad panašios šalies gamintojo tapatybę ši sužinojo tik iš šio dokumento, pateikto jai 2012 m. lapkričio 15 d. (žr. 26 punktą). Todėl vėlyvas sprendimo dėl RES pobūdis negalėjo turėti jokios įtakos ieškovės galimybei pasirengti gynybai per pakankamą laiką remiantis informacija, kurią ji būtų galėjusi gauti iš panašios šalies gamintojo.

87 Galiausiai bylos dokumentuose nenurodyta, kad per laikotarpį, kuris tęsėsi nuo minėto trijų mėnesių termino pabaigos datos, t. y. ne anksčiau kaip nuo 2012 m. gegužės 17 d., iki laikino reglamento priėmimo datos, būtų vykę tyrimo procedūros etapai, kuriems būtų galėjęs turėti įtakos minėto termino nesilaikymas.

88 Todėl darytina išvada, kad ieškovė neįrodė, jog tuo atveju, jei sprendimas dėl RES būtų priimtas per pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 straipsnio c punkto antroje pastraipos redakcijoje, galiojusioje iki keičiančio reglamento įsigaliojimo, nustatytus terminus, procedūra būtų galėjusi baigtis kitaip; vadinasi, dėl šių terminų nesilaikymo jos teisei į gynybą buvo padarytas konkretus poveikis.

89 Iš viso to, kas išdėstyta, darytina išvada, kad ketvirtasis ieškinio pagrindas turi būti atmestas.

Dėl pirmojo ieškinio pagrindo

90 Pirmasis ieškinio pagrindas grindžiamas trimis kaltinimais. Pirmajame ieškovė kaltina Sąjungos institucijas dėl to, kad, pažeisdamos pagrindinio reglamento 20 straipsnio 2 ir 4 dalis, jos nesuteikė jai galimybės susipažinti su normaliosios vertės skaičiavimais po to, kai ji gavo panašios šalies gamintojo leidimą susipažinti su tuose skaičiavimuose panaudotais duomenimis. Antrajame ieškovė kaltina institucijas nesuteikus jai galimybės susipažinti su panašios šalies gamintojo ir Komisijos susirašinėjimu elektroniniais laiškais ir taip pažeidus pagrindinio reglamento 6 straipsnio 7 dalį. Galiausiai trečiajame ieškovė kaltina institucijas dėl to, kad, pažeisdamos pagrindinio reglamento

20 straipsnio 2 ir 4 dalis, jos laiku neatskleidė jai raštu metodų, taikytų nustatant rinkos vertę, kuri buvo naudojama nustatant neatitinkančių produktų normaliąją vertę. Be to, ieškovė teigia, kad dėl kiekvieno iš šių nurodytų pagrindinio reglamento pažeidimų pažeista jos teisė į gynybą.

Pirminės pastabos

91 Pirmiausia reikia priminti principus ir procedūrines garantijas, kurių institucijos privalo paisyti, kai antidempingo tyrimu suinteresuotosios šalys nori pasinaudoti savo teise į gynybą ir susipažinti su informacija, susijusia su faktais ar motyvais, kuriais gali būti grindžiamos antidempingo priemonės.

92 Visų pirma pagal nusistovėjusią teismo praktiką teisės į gynybą užtikrinimo reikalavimai privalomi ne tik vykstant procedūroms, kurios gali baigtis sankcijų paskyrimu, bet ir per tyrimo procedūras prieš priimant reglamentus dėl antidempingo, kurie gali tiesiogiai ir konkrečiai paveikti atitinkamas įmones ir sukelti joms nepalankių padarinių. Konkrečiai kalbant, per tyrimo procedūrą keičiantis informacija su suinteresuotomis įmonėmis jų teisės į gynybą užtikrinimas reiškia, kad šioms įmonėms turi būti suteikta galimybė per administracinę procedūrą veiksmingai išreikšti savo nuomonę dėl nurodytų faktų ir aplinkybių tikrumo bei svarbos ir dėl įrodymų, kuriais rėmėsi Komisija, grįsdama dempingo praktikos ir iš jos kylančios žalos egzistavimą (žr. 2009 m. kovo 10 d. Sprendimo *Interpipe Niko Tube ir Interpipe NTRP / Taryba*, T-249/06, Rink., EU:T:2009:62, 64 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką ir 81 punkte minėto Sprendimo *Taryba ir Komisija / Interpipe Niko Tube ir Interpipe NTRP*, EU:C:2012:78, 76 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

93 Tačiau iš Bendrojo Teismo praktikos aišku, kad antidempingo tyrimo procedūra suinteresuotos šalys turi suteikti institucijoms galimybę įvertinti problemas, kurių galėtų sukelti tai, kad joms pateiktoje informacijoje nėra tam tikrų duomenų. *A fortiori*, tokia suinteresuotoji šalis negali Sąjungos teisme skųstis, kad jai nepateikta informacijos, jei per ginčijamą antidempingo reglamentą lėmusią tyrimo procedūrą nepateikė institucijoms jokio prašymo dėl konkrečios informacijos (šiuo klausimu žr. 2008 m. gruodžio 17 d. Sprendimo *HEG ir Graphite India / Taryba*, T-462/04, Rink., EU:T:2008:586, 47 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką ir 2012 m. spalio 10 d. Sprendimo *Shanghai Biaowu High-Tensile Fastener ir Shanghai Prime Machinery / Taryba*, T-170/09, EU:T:2012:531, 134 ir 135 punktus).

94 Be to, teisę į informaciją reglamentuojantys principai turi būti derinami su konfidencialumo reikalavimais, ypač su institucijų pareiga užtikrinti verslo paslaptį (šiuo klausimu žr. 1985 m. kovo 20 d. Sprendimą *Timex / Taryba ir Komisija*, 264/82, Rink., EU:C:1985:119, 24 punktą; 1997 m. gruodžio 18 d. Sprendimo *Ajinomoto ir NutraSweet / Taryba*, T-159/94 ir T-160/94, Rink., EU:T:1997:209, 75 punktą ir 2013 m. liepos 11 d. Sprendimo *Hangzhou Duralamp Electronics / Taryba*, T-459/07, EU:T:2013:369, 115 punktą). Institucijų pareiga užtikrinti konfidencialų informacijos, kurios atskleidimas turėtų didelių nepalankių pasekmių ją pateikusiai įmonei, naudojimą nepanaikina pagrindiniame reglamente numatytų kitų atitinkamų šalių, visų pirma eksportuotojų, procedūrinių garantijų ir dėl to tose pačiose nuostatose pripažintos jų teisės netampa beprasmės (šiuo klausimu žr. minėto Sprendimo *Timex / Taryba ir Komisija*, EU:C:1985:119, 29 punktą ir 2011 m. lapkričio 8 d. *Zhejiang Harmonic Hardware Products / Taryba*, T-274/07, EU:T:2011:639, 59 punktą).

95 Maža to, atlikdamos antidempingo tyrimus institucijos turi užtikrinti, kad būtų laikomasi Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 41 straipsnio 1 ir 2 dalyse įtvirtinto gero administravimo principo, pagal kurį kiekvienas asmuo turi teisę į tai, kad Sąjungos institucijos, įstaigos ir organai jo reikalus tvarkytų nešališkai, teisingai ir per kuo trumpesnį laiką. Pagal Pagrindinių teisių chartijos 41 straipsnio 2 dalies a punktą teisė į gerą administravimą apima kiekvieno asmens teisę būti išklausytam prieš taikant bet kokią individualią jam nepalankią priemonę (šiuo klausimu ir pagal analogiją žr. 2015 m. gegužės 20 d. Sprendimo *Yuanping Changyuan Chemicals / Taryba*, T-310/12, EU:T:2015:295, 224 punktą).

96 Galiausiai reikia priminti, kad pagrindiniame reglamente šie principai įgyvendinami per išsamią procedūrinių garantijų sistemą, kuria siekiama, pirma, leisti suinteresuotosioms šalims veiksmingai ginti savo interesus, antra, išsaugoti, kai tai būtina, per antidempingo tyrimą panaudotos informacijos konfidencialumą, ir derinti šiuos du reikalavimus leidžiančiomis taisyklėmis.

97 Pirmiausia pagrindinio reglamento 6 straipsnio 7 dalyje ir 20 straipsnyje, kurie iš esmės atitinka atitinkamus antidempingo susitarimo 6.4 ir 6.9 straipsnius, siekiama apibrėžti suinteresuotųjų šalių teisę į informaciją užtikrinančias procedūrines garantijas.

98 Pirma, pagrindinio reglamento 6 straipsnio 7 dalyje suinteresuotosios šalys, pateikusios rašytinius prašymus, gali peržiūrėti visą bet kurios tyrime dalyvaujančios šalies pateiktą informaciją – skirtingai nei Sąjungos ar jos valstybių narių valdžios institucijų parengtus vidaus naudojimo dokumentus – kuri yra svarbi joms pateikiant savo argumentus, bet nėra konfidenciali, ir kuri naudojama atliekant tyrimą.

99 Antra, pagrindinio reglamento 20 straipsnyje numatyti du tyrimo procedūros etapai, kai suinteresuotosios šalys gali gauti konkrečios informacijos apie esminius faktus ir motyvus, kuriais gali būti grindžiamos antidempingo priemonės. Pavyzdžiui, viena vertus, pagal šio straipsnio 1 dalį tokios šalys turi teisę, kad joms būtų atskleista išsami informacija, lėmusi esminius faktus ir motyvus, pagrindžiančius laikinąsias priemones po jų nustatymo. Kita vertus, pagal šio straipsnio 2 ir 4 dalių redakciją, taikytiną nagrinėjamoms faktinėms aplinkybėms, šios šalys turi teisę, kad joms būtų atskleisti esminiai faktai ir motyvai, kuriais galutinis sprendimas gali būti pagrįstas iki jo priėmimo arba Komisijos pasiūlymo šiuo klausimu pateikimo.

100 Be to, pagal pagrindinio reglamento 20 straipsnį nustatytos tam tikros šios konkrečios informacijos pateikimo procedūrinės garantijos. Pavyzdžiui, ir laikina, ir galutinė informacija suinteresuotosioms šalims turi būti atskleidžiama raštu ir „kuo greičiau“. Pagal šioje byloje taikytiną minėto straipsnio 4 dalies redakciją galutinė informacija gali būti pateikta ne vėliau kaip likus mėnesiui iki galutinio sprendimo priėmimo ar iki Komisijos pasiūlymo pateikimo. Jo 5 dalyje nustatyta, kad suinteresuotosioms šalims nustatytas terminas pateikti pastaboms dėl šios galutinės informacijos negali būti trumpesnis kaip dešimt dienų.

101 Reikia pridurti, kad pagrindinio reglamento 20 straipsnio 2 dalyje Sąjungos institucijos įpareigojamos teikiant galutinę informaciją ypatingą dėmesį teikti faktams ar motyvams, kurie skiriasi nuo laikinąsias priemones pagrindusiųjų faktų ar motyvų. Be to, pagal 4 dalį Komisija gali būti įpareigota papildyti šalims teikiamą informaciją po to, kai jau pateikta galutinė informacija; taip elgiamasi, jei tuo metu nėra galimybės atskleisti tam tikrų faktų ar motyvų arba priimamas paskesnis sprendimas, grindžiamas kitais faktais ir motyvais.

102 Vis dėlto iš pagrindinio reglamento 20 straipsnio 1 ir 3 dalių matyti, kad ši konkreti informacija suinteresuotosioms šalims atskleidžiama, kai jos pateikia rašytinį prašymą, surašytą, kiek tai susiję su laikina informacija, iš karto po laikinųjų priemonių nustatymo, o kiek tai susiję su galutine informacija – ne vėliau kaip per mėnesį nuo paskelbimo apie tokių laikinų priemonių nustatymą.

103 Toliau pagrindinio reglamento 19 straipsnyje, kuris atitinka antidempingo susitarimo 6.5 straipsnį, apibrėžiamos sąlygos, kuriomis kompetentingos valdžios institucijos turi užtikrinti per antidempingo tyrimus surinktos informacijos konfidencialumą.

104 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad pagrindinio reglamento 19 straipsnio 1 dalyje įtvirtintas principas, pagal kurį bet kokia konfidenciali informacija turi būti valdžios institucijų naudojama kaip tokia, jei tai pagrįsta. Šiame straipsnyje skiriamos dvi konfidencialios informacijos kategorijos. Viena vertus, jame paminėta informacija, kuri yra konfidenciali dėl savo pobūdžio, ir kaip pavyzdys nurodyta informacija, kurios atskleidimas suteiktų žymų konkurencinį pranašumą konkurentui arba žymiai neigiamai paveiktų informaciją suteikusį asmenį ar asmenį, iš kurio šis gavo informaciją. Kita vertus, jame kalbama apie informaciją, kurią tiriamosios šalys teikia konfidencialiu pagrindu. Be to, šio straipsnio

5 dalies pirmame sakinyje numatyta, kad Taryba, Komisija ir valstybės narės, taip pat jų pareigūnai privalo neatskleisti jokios pagal pagrindinį reglamentą gautos informacijos, kurią jos pateikėjas paprašė naudoti konfidencialiai, jeigu tas pateikėjas nedavė specialaus leidimo. Taip pat šios dalies antrame sakinyje numatyta papildoma neatskleidimo pareiga, taikoma informacijai, kuria keičiasi Komisija ir valstybės narės, pagrindiniame reglamente numatytoms konsultacijoms ir institucijų ir valstybių narių parengtiems vidaus dokumentams, ir jos gali būti nesilaikoma tik specialiai tame reglamente numatytais atvejais.

105 Be to, pagrindiniame reglamente numatytos tam tikros nuostatos, leidžiančios derinti reikalavimus, susijusius su suinteresuotųjų šalių teise į gynybą, su reikalavimais, susijusiais su būtinybe apsaugoti konfidencialią informaciją. Viena vertus, galimybė susipažinti su suinteresuotosioms šalims prieinama informacija pagal pagrindinio reglamento 6 straipsnio 7 dalį ir 20 straipsnį ribojama šios informacijos konfidencialumu. Iš tiesų iš 98 punkte primintos minėto reglamento 6 straipsnio 7 dalies formuluotės matyti, kad šalies, dėl kurios atliekamas tyrimas, pateiktos informacijos konfidencialumas neleidžia atskleisti jos suinteresuotosioms šalims. Be to, šio reglamento 20 straipsnio 4 dalyje numatyta, kad galutinė informacija turi būti pateikta „deramai paisant konfidencialios informacijos apsaugos“. Kita vertus, pagrindinio reglamento 19 straipsnio 2–4 dalyse numatytos tam tikros informacijos konfidencialumo užtikrinimo priemonės, siekiant apsaugoti suinteresuotųjų šalių teisę į gynybą; šiomis priemonėmis, be kita ko, siekiama, kiek tai įmanoma, garantuoti nekonfidencialių konfidencialios informacijos santraukų buvimą (tokios santraukos turi būti pakankamai išsamios, kad būtų galima normaliai suprasti konfidencialiai pateiktos informacijos esmę) ir sudaryti institucijoms galimybę atskleisti bendrojo pobūdžio informaciją, pavyzdžiui, motyvus, kuriais grindžiami pagal pagrindinį reglamentą priimami sprendimai.

106 Atsižvelgiant būtent į šiuos principus ir nuostatas, nagrinėjant minėtus kaltinimus reikia nustatyti, ar ieškovės teisei į gynybą padarytas konkretus poveikis.

107 Vadinasi, reikia iš eilės išnagrinėti antrąjį, trečiąjį ir galiausiai pirmąjį ieškinio pagrindus.

Dėl antrojo kaltinimo

108 Grįsdama antrąjį kaltinimą ieškovė iš esmės nurodo, kad panašios šalies gamintojo ir Komisijos susirašinėjimas elektroniniais laiškais dėl atsakymo į klausimyną parengimo yra svarbi informacija siekiant leisti suinteresuotosioms šalims išreikšti savo nuomonę ir kad ji nėra konfidencialaus pobūdžio. Todėl dėl to, kad šio susirašinėjimo, o galbūt ir kitų dokumentų, nėra suinteresuotosioms šalims pateiktoje nekonfidencialioje procedūros bylos medžiagoje, pažeidžiama teisė į gynybą. Tačiau Komisija mano, kad šį kaltinimą reikia atmesti.

109 Šiuo klausimu iš pačios pagrindinio reglamento 6 straipsnio 7 dalies formuluotės, primintos 98 punkte, matyti, kad antidempingo tyrimo procedūra suinteresuotosios šalys, pavyzdžiui ieškovė, gali skųstis, jog nekonfidencialioje tyrimo bylos medžiagoje nėra tam tikro dokumento tik jei tenkinamos keturios kumuliacinės sąlygos. Pirma, tokiame dokumente turi būti išdėstyta tyrimu suinteresuotosios šalies Komisijai pateikta informacija, kuri turėjo būti panaudota per šį tyrimą. Antra, šis dokumentas neturi būti Sąjungos valdžios institucijų parengtas vidaus naudojimo dokumentas, taip pat nebūti konfidencialus. Trečia, šiame dokumente esanti informacija turi būti svarbi ginant atitinkamos suinteresuotosios šalies interesus. Galiausiai, ketvirta, tokia šalis turi būti raštu pateikusi prašymą leisti susipažinti su minėtu dokumentu.

110 Tačiau akivaizdu, kad nemažai šių kumuliacinių sąlygų nagrinėjamu atveju nėra tenkinamos.

111 Visų pirma, kaip matyti iš A.16 priedo, kuriame pateikiamas ginčijamas susirašinėjimas elektroniniais laiškais, tuose laiškuose paprasčiausia aptariami sunkumai, su kuriais susiduria panašios šalies gamintojas teikdamas duomenis, kurių Komisija paprašė siekdama apskaičiuoti normaliąją vertę, ir pateikiamos Komisijos pastabos dėl šių sunkumų. Taigi pačiuose šiuose laiškuose nėra informacijos, kurią šis gamintojas būtų pateikęs Komisijai ir kuri būtų panaudota per tyrimą.

112 Siekdama įrodyti, kad šis susirašinėjimas svarbus ginant jos interesus, ieškovė tik teigia, jog jis susijęs su duomenimis ir informacija, panaudota nustatant normaliąją vertę. Tačiau 111 punkte pažymėta, kad šis susirašinėjimas neapima tokios informacijos ar duomenų. Be to, šiame susirašinėjime ieškovė konkrečiai nenurodo nė vieno elemento, kuris galėtų būti naudingas jos gynybai.

113 Galiausiai ieškovė bet kuriuo atveju netvirtina ir neįrodo, kad per tyrimo procedūrą buvo pateikusi Komisijai rašytinį prašymą leisti susipažinti su šiuo susirašinėjimu.

114 Todėl iš viso to, kas išdėstyta, matyti, kad neleidusi ieškovei susipažinti su minėtu susirašinėjimu Komisija nepažeidė pagrindinio reglamento 6 straipsnio 7 dalies ir ieškovės teisės į gynybą.

Dėl trečiojo kaltinimo

115 Grįsdama trečiąjį kaltinimą ieškovė teigia, kad savalaikis informavimas apie metodus, taikytus nustatant neatitinkančių produktų normaliosios vertės koregavimų rinkos vertę, buvo nepaprastai svarbus. Iš tiesų šie metodai skyrėsi nuo metodų, taikytų priimant laikiną reglamentą; jie buvo nauji ir susiję su daugeliu ieškovės gaminamo produkto rūšių. Be to, nebuvo laikomasi pagrindinio reglamento 20 straipsnio 2 ir 4 dalyse reikalaujamų šios informacijos atskleidimo terminų ir rašytinės formos. Galiausiai vėlyvas šios informacijos pateikimas atėmė iš ieškovės galimybę pateikti išsamesnes pastabas, kurios galbūt būtų paskatinusios Sąjungos institucijas pakeisti savo išvadas.

116 Taryba iš esmės nurodo, kad šiuos argumentus reikia atmesti.

117 Pirmiausia reikia pažymėti, kad pateikdama šį kaltinimą ieškovė, kitaip nei pirmajame kaltinime, kritikuoja ne tai, kad su normaliosios vertės apskaičiavimu susijusi informacija nebuvo jai atskleista, o tai, kad tam tikra informacija nebuvo jai atskleista per pagrindinio reglamento 20 straipsnio 4 dalyje nustatytus terminus ir joje numatyta forma.

118 Šiuo atveju reikia priminti, kad, kaip nurodyta 32 punkte, galutinės informacijos dokumente Komisija pažymėjo, jog pritarė ieškovės pastabai, kad dempingo skirtumas turėjo būti nustatytas remiantis visu eksportu, o ne tik nagrinėjamo produkto rūšimis, atitinkančiomis panašaus produkto, kurį panašios šalies gamintojas pardavė vidaus rinkoje, rūšis. Šiuo klausimu ji patikslino, kad neatitinkančių nagrinėjamo produkto rūšių normalioji vertė buvo pakoreguota remiantis fizinių savybių skirtumų rinkos verte, kaip numatyta pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies a punkte.

119 Tačiau, kaip teigia ieškovė, šiame dokumente Komisija nepaaiškino, kaip nustatė fizinių savybių skirtumų rinkos vertę. Iš tiesų pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies a punkte tik numatyta, kad koregavimo suma turi atitikti pagrįstą fizinių savybių skirtumo rinkos vertės įvertinimą, konkrečiai nenurodant, kokį metodą reikia taikyti norint gauti tokį pagrįstą įvertinimą. Taigi, kaip per posėdį iš esmės pabrėžė ieškovė, galutinės informacijos dokumente pažymėdama, kad pakoregavo normaliąją vertę pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies a punktą, Komisija nepateikė detalių apie metodą, kurį taikė šiuo atveju, o tik nurodė, jog atliko koregavimą, remdamasi „pagrįstu įvertinimu“.

120 Darytina išvada, kad jei, kitaip, nei tvirtina ieškovė, ši informacija nekliudė jai pateikti gynybai naudingų pastabų, ji taip pat neribojo ir tų pastabų apimties bei konkretumo. Iš tikrųjų remdamasi šia informacija ieškovė negalėjo žinoti, kokia rinka ir kokiomis referencinėmis kainomis Komisija rėmėsi nustatydama neatitinkančių produkto rūšių ir produkto rūšių, kurias atitinka panašios tiesiogiai

palyginamos produkto rūšys, parduotos panašios šalies gamintojo vidaus rinkoje, fizinių savybių skirtumų rinkos vertę. Tačiau neginčijama, kad, kaip ieškovė nurodo savo ieškinyje, šios neatitinkančios produkto rūšys sudarė 83 % visų eksportui parduotų produkto rūšių, į kurias buvo atsižvelgta apskaičiuojant jos dempingo skirtumą. Tiesa, atsiliepdama į ieškinį Taryba nurodė (ir jai nebuvo prieštaraujama), kad šių neatitinkančių produkto rūšių pardavimai sudarė „tik“ 40 % visų pardavimų eksportui. Vis dėlto tai yra nemaža sandorių, į kuriuos buvo atsižvelgta apskaičiuojant dempingo skirtumą, dalis. Todėl rinkos ir referencinių kainų pasirinkimas nustatant neatitinkančių produkto rūšių ir kitų rūšių fizinių savybių skirtumų rinkos vertę galėjo turėti didelės įtakos apskaičiuojant normaliąją vertę, taigi ir ieškovės dempingo skirtumui.

121 Tačiau, kaip matyti iš bylos dokumentų, tik per 2013 m. kovo 26 d. klausymą Komisija ieškovei konkrečiai nurodė metodą, kurį naudojo nustatydama neatitinkančių produkto rūšių normaliosios vertės koregavimo dėl fizinių savybių skirtumų rinkos vertę. Kaip matyti iš 2013 m. kovo 27 d. ieškovės rašto (žr. 42 punktą), per tą išklausymą Komisija paaiškino, kad šio koregavimo rinkos vertė buvo nustatyta remiantis eksporto į Sąjungą kainomis, kurias ieškovė nustatė neatitinkančioms nagrinėjamo produkto rūšims. Kaip pažymėjo ieškovė, šie paaiškinimai buvo pateikti kitą dieną po to, kai suėjo Komisijos suinteresuotosioms šalims nustatytas dešimties dienų terminas pateikti rašytinėms pastaboms dėl galutinės informacijos dokumento.

122 Vis dėlto, kaip matyti iš to paties 2013 m. kovo 27 d. rašto, laikas, per kurį Komisija pateikė paaiškinimą dėl minėto koregavimo rinkos vertės nustatymo, netrukdė ieškovei pateikti pastabų šiuo klausimu, o Komisijai – atsižvelgti į jas savo pasiūlyme dėl galutinio reglamento.

123 Iš tiesų, viena vertus, per 2013 m. kovo 26 d. klausymą ir 2013 m. kovo 27 d. rašte ieškovė nurodė, kad Komisijos pasirinkti metodai buvo pagrįsti prielaida (nei logiška, nei patikrinama), jog fizinių savybių skirtumų rinkos vertė atsispindi eksporto kainose. Anot ieškovės, šį teiginį patvirtina tai, kad dėl tokio požiūrio buvo gautas dempingo skirtumas, analogiškas apskaičiuotajam remiantis tik atitinkančiomis produkto rūšimis. Be to, ieškovė pasiūlė alternatyvų metodą, pagal kurį neatitinkančių produkto rūšių skaičius turėjo būti apribotas sutrumpinant jas identifikuoti leidžiančius produkto kontrolės numerius. Šie kontrolės numeriai turėjo būti apriboti keturiais pirmaisiais skaičiais, rodančiais jungiamosios detalės formą, ir devintu skaičiumi, rodančiu, koks yra jos paviršius. Kiek tai susiję su juodomis jungiamosiomis detalėmis, ieškovė siūlė remtis identiškų arba panašių galvanizuotų jungiamųjų detalių įprasta verte, sumažinant ją 15 % pagal panašios šalies gamintojo pateiktus duomenis. Kiek tai susiję su likusiomis neatitinkančiomis produkto rūšimis, ieškovės nuomone, Komisija turėjo remtis visų palyginamų panašių produkto rūšių vidutine normaliąja verte, neatlikdama korekcijos dėl fizinių savybių skirtumų.

124 Kita vertus, priešingai, nei teigia ieškovė, šios pastabos buvo pateiktos tada, kai Komisija dar turėjo pakankamai laiko į jas atsižvelgti. Iš tiesų, kaip pati ieškovė pažymi savo ieškinyje, Komisijos pasiūlymas dėl galutinio reglamento buvo pateiktas Tarybai 2013 m. balandžio 15 d., todėl Komisija turėjo laiko išnagrinėti ieškovės pastabas; pasiūlymas pernelyg neribojo šios institucijos diskrecijos. Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad jokioje pagrindinio reglamento nuostatoje, ypač jo 15 straipsnyje, susijusiame su Komisijos konsultacijomis su Patariamuoju komitetu, nėra nustatytas konkretus terminas, per kurį turi įvykti tokios konsultacijos prieš pateikiant Tarybai pasiūlymą dėl galutinio reglamento. Pavyzdžiui, minėtame 15 straipsnyje tik numatyta, kad šios konsultacijos turi įvykti per tokį laiką, kuris leidžia laikytis pagrindiniame reglamente nustatytų terminų. Be to, iš pagrindinio reglamento 20 straipsnio 4 dalies aiškiai matyti, kad pateikusi galutinės informacijos dokumentą Komisija arba Taryba turi galimybę priimti sprendimą, grindžiamą kitokiais faktais ir motyvais, nei nurodyti tame dokumente.

125 Be to, negalima pritarti ieškovės argumentui, kad pagal pagrindinio reglamento 20 straipsnio 4 dalį ši informacija turėjo būti pateikta, pirma, raštu, antra, ne vėliau kaip likus vienam mėnesiui iki pasiūlymo dėl galutinio reglamento pateikimo. Visų pirma, kiek tai susiję su Komisijos atsakymu į ieškovės prašymą patikslinti galutiniame informacijos dokumente esančią informaciją, Komisija visai

neprivalėjo pateikti jos raštu. Iš tiesų šis pagrindinio reglamento 20 straipsnio 4 dalyje numatytas įpareigojimas apima tik patį galutinės informacijos dokumentą, pateiktą visoms suinteresuotosioms šalims. Bet kuriuo atveju tai, kad šis atsakymas galėjo būti pateiktas žodžiu, o ne raštu, neturi reikšmės, nes, kaip matyti iš 123 punkto, jis leido ieškovei pateikti savo pastabas laiku. Be to, bent vieno mėnesio iki pasiūlymo dėl galutinio reglamento pateikimo terminas pagal tą pačią nuostatą taikomas tik galutinės informacijos dokumentui; šio dokumento atžvilgiu tokio termino buvo laikomasi, ir tai neginčijama. Tačiau pagal apibrėžimą šis terminas negali būti taikomas paaiškinimui, pateiktam atsakant į suinteresuotosios šalies prašymą patikslinti galutinės informacijos dokumento turinį.

126 Be to, taip pat negalima pritarti ieškovės argumentui, kad iš ginčijamo reglamento aišku, jog į jos argumentus neatsižvelgta. Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad, kaip ieškovė netiesiogiai pripažįsta dublike, šiuo argumentu siekiama ne atkreipti dėmesį į ginčijamo reglamento motyvavimo stoką, o veikiau įrodyti, kad Komisija negalėjo išnagrinėti jos pastabų arba į jas atsižvelgti. Tačiau pagal teismo praktiką toks tariamas neatsižvelgimas į ieškovės pastabas nėra jos teisės į gynybą ar teisės būti išklausytai pažeidimas. Iš tiesų, nors pagal šių teisių paisymo principą reikalaujama, kad Sąjungos institucijos sudarytų suinteresuotosioms šalims galimybę veiksmingai pareikšti savo nuomonę, negali būti reikalaujama, kad minėtos institucijos su ja sutiktų. Tam, kad ieškovių pareikšta nuomonė būtų veiksminga, reikia tik to, kad ši nuomonė būtų pareikšta laiku, kad Sąjungos institucijos galėtų su ja susipažinti ir atidžiai įvertinti jos reikšmę priimtino akto turiniui [žr. 2014 m. gruodžio 12 d. Sprendimo *Crown Equipment (Suzhou) ir Crown Gabelstapler / Taryba*, T-643/11, Rink., (Ištraukos), EU:T:2014:1076, 43 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką]. Bet kuriuo atveju reikia pritarti Komisijai, kad galutinius antidempingo muitus nustatančiame reglamente ji neprivalo atsakyti į visus suinteresuotųjų šalių per tyrimo procedūrą pateiktus argumentus ir kad toks atsakymo nepateikimas automatiškai neįrodo, jog šie argumentai neišnagrinėti. Galiausiai Bendrasis Teismas yra nusprendęs, jog negalima reikalauti, kad motyvuojant galutinį antidempingo reglamentą konkrečiai būtų nurodytos įvairios faktinės ir teisinės aplinkybės, kurios yra jo dalykas ir kurios kartais būna gausios ir sudėtingos; arba kad institucijos pateiktų savo nuomonę dėl visų argumentų, kuriais remiasi suinteresuotosios šalys. Atvirkščiai, pakanka, kad aktą priėmusi institucija išdėstytų faktines aplinkybes ir teisinius argumentus, turinčius esminę reikšmę ginčijimo reglamento struktūroje (2010 m. rugsėjo 13 d. Sprendimo *Whirlpool Europe / Taryba*, T-314/06, Rink., EU:T:2010:390, 114 punktas ir 2015 m. gegužės 20 d. Sprendimo *Yuanping Changyuan Chemicals / Taryba*, T-310/12, EU:T:2015:295, 172 punktas).

127 Todėl iš viso to, kas išdėstyta, darytina išvada, kad trečiąjį kaltinimą reikia atmesti.

Dėl pirmojo kaltinimo

128 Grįsdama pirmąjį kaltinimą ieškovė pirmiausia teigia, kad normaliosios vertės skaičiavimai yra pagrindinio reglamento 20 straipsnio 2 dalyje numatyti esminiai faktai ir motyvai. Kadangi, jos teigimu, panašios šalies gamintojui leidus atskleisti su skaičiavimais susijusius duomenis šie skaičiavimai nebebuvo konfidenciali informacija, kaip tai suprantama pagal šio straipsnio 4 dalį, ji mano, kad nuo to momento Komisija privalėjo jai juos pateikti. Šią pareigą taip pat patvirtina pagrindinio reglamento 19 straipsnio 5 dalis. Antra, ji teigia, kad institucijų atsisakymas sukliudė jai įgyvendinti savo teisę į gynybą, visų pirma pateikiant pastabas dėl šių skaičiavimų, todėl procedūros baigtis galėjo būti kitokia. Galiausiai, trečia, ji teigia, kad atskleidus jai šiuos skaičiavimus nebūtų pažeistas nediskriminavimo principas, nes dėl konkrečiai jai skirto panašios šalies gamintojo leidimo jos padėtis buvo objektyviai kitokia nei kitų eksportuojančių gamintojų.

129 Pirma, siekiant įvertinti, ar dėl institucijų atsisakymo atskleisti ieškovei normaliosios vertės skaičiavimus pažeistos pagrindinio reglamento 20 straipsnio 2–4 dalys, reikia nustatyti konkretų informacijos, kurią, ieškovės nuomone, institucijos turėjo jai pateikti ir kurią ji apibrėžė žodžiais „normaliosios vertės skaičiavimai“, pobūdį.

130 Šiuo klausimu reikia priminti, kad, kaip galima teigti remiantis ieškovės 2012 m. gruodžio 17 d. pastabomis dėl laikinos informacijos dokumento (žr. 16 ir 29 punktus) ir kaip patvirtino Taryba, atsakydama į Bendrojo Teismo raštu pateiktą klausimą, nustatant ieškovės dempingo skirtumą normalioji vertė iš pradžių, t. y. laikinajame reglamente, buvo apskaičiuota remiantis apskaičiuota verte, kaip numatyta pagrindinio reglamento 2 straipsnio 3 dalyje. Iš tiesų, kaip matyti iš laikino reglamento 55 konstatuojamosios dalies, panašaus produkto pardavimai buvo laikomi nepakankamai tipiškais ieškovės atliktais nagrinėjamo produkto pardavimais eksportui; tai patvirtino Taryba. Kaip nurodyta ginčijamo reglamento 17 konstatuojamojoje dalyje, būtent po to, kai ieškovė pateikė pastabas, Taryba ginčijamame reglamente sutiko remtis panašios šalies gamintojo panašaus produkto pardavimais vidaus rinkoje įprastomis prekybos sąlygomis, nustatydama normaliąją vertę, kurios reikia apskaičiuojant ieškovės dempingo skirtumą.

131 Be to, kaip matyti iš laikino reglamento 56 ir 68 konstatuojamųjų dalių (žr. 17 ir 23 punktus), nustatydama normaliąją vertę Komisija iš pradžių apsiribojo panašios šalies gamintojo parduotomis panašaus produkto rūšimis, tiesiogiai palyginamomis su ieškovės eksportui parduotomis nagrinėjamo produkto rūšimis. Todėl ieškovės dempingo skirtumas buvo apskaičiuotas lyginant šių panašaus produkto rūšių ir atitinkančių nagrinėjamo produkto rūšių (t. y. kaip matyti iš 2012 m. lapkričio 26 d. Komisijos elektroninio laiško, 369 produkto rūšių) normaliąją vertę ir eksporto kainas. Taigi šios produkto rūšys sudaro apie 20 % ieškovės eksportui parduotų produkto rūšių; remiantis ieškovės pastabose dėl galutinės informacijos dokumento pateiktu skaičiumi, kuris neginčijamas, jų buvo 1 645 (žr. 40 punktą). Šiuo klausimu, kaip Komisija nurodė ieškovei 2013 m. kovo 15 d. galutinės informacijos dokumente, būtent pastarajai pateikus savo prieštaravimus ši institucija pasiūlyme dėl galutinės priemonės sutiko dempingo skirtumą nustatyti remiantis visais jos pardavimais eksportui ir atliekant normaliosios vertės koregavimą, kiek tai susiję su nagrinėjamo produkto rūšimis, kurių neatitinka panašios šalies gamintojo parduotos produkto rūšys. Taigi, kaip matyti iš ginčijamo reglamento 18 konstatuojamosios dalies (žr. 46 punktą), toks dempingo skirtumo nustatymo pakeitimas buvo patvirtintas šiuo reglamentu. Todėl būtent dėl šios priežasties ir, kaip matyti iš ginčijamo reglamento 20 konstatuojamosios dalies (žr. 48 punktą), kiekvienos rūšies panašaus produkto vidutinė svertinė normalioji vertė buvo palyginta su atitinkančios rūšies nagrinėjamo produkto svertiniu vidurkiu, t. y. taikant pagrindinio reglamento 2 straipsnio 11 dalyje minėtą pirmą metodą.

132 Taigi iš 130 ir 131 punktų matyti, kad normaliosios vertės skaičiavimas siekiant nustatyti ieškovės dempingo skirtumą faktiškai grindžiamas visomis 1 645 vertėmis, kurių kiekviena atitinka panašios šalies gamintojo konkretaus panašaus produkto rūšies pardavimų svertinį vidurkį ir prireikus (apie 80 % šių verčių) koreguojamas tam, kad būtų atsižvelgta į neatitinkančių nagrinėjamų produkto rūšių turimų fizinių savybių skirtumus.

133 Kaip nurodyta 27 punkte, laikinos informacijos dokumente Komisija pažymėjo: kadangi atliekant tyrimą bendradarbiavo tik vienas panašios šalies gamintojas, iš panašios šalies gauta informacija negali būti atskleista „[produkto kontrolės numerių] lygyje“. Iš bylos medžiagoje esančių dokumentų aišku, kad produkto kontrolės numeriai žymi iš raidžių ir skaičių sudarytus kodus, kurių kiekvienas atitinka tam tikrą produkto rūšį. Taigi Komisijos teiginį reikia suprasti taip, kad ši institucija paslėpė visą detalią informaciją apie kiekvieną panašios šalies gamintojo parduotą produkto rūšį. Be to, tame pačiame dokumente Komisija taip pat pažymėjo, kad prie laikinos informacijos dokumento pridėtose elektroninėse rinkmenose ji konfidencialumo sumetimais paslėpė duomenis, paremtus panašios šalies gamintojo pateikta informacija. Iš tiesų iš bylos dokumentų matyti, kad lentelėse dėl vidaus rinkoje parduodamų prekių gamybos sąnaudų (2.2 DMCOP), pardavimų vidaus rinkoje (2.4 DMSALES), taip pat dėl pardavimų sudarant įprastus prekybos sandorius ir normaliosios vertės skaičiavimų (2.5 OCOT ir NV) nėra jokių duomenų. Tas pats pasakytina apie lentelę, kurioje atlikta bendra dempingo apskaičiavimo apžvalga (2.1), stulpelius, susijusius su normaliąja verte, ir stulpelius, susijusius su kiekvienos produkto rūšies suma ir dempingo skirtumu. Tačiau jokie duomenys nebuvo paslėpti tos lentelės stulpeliuose, susijusiuose su ieškovės pardavimais eksportui į Sąjungą, taip pat lentelėje, susijusioje su tais pačiais pardavimais (2.7 EUSALES), ir lentelėje, susijusioje su kiekvienos rūšies

produkto eksporto kainos skaičiavimais (2.8). Kaip minėta 34 punkte, galutinės informacijos dokumente Komisija paslėpė tų pačių kategorijų duomenis, kaip ir laikinos informacijos dokumente. Be to, iš bylos dokumentų neišplaukia, kad Komisija atskleidė ieškovei kai kuriuos duomenis, kai atsakydama į jos prašymus papildomai patikslino laikinos informacijos dokumente ir galutinės informacijos dokumente išdėstytą informaciją.

134 Taigi, iš to, kas išdėstyta, matyti, kad kiekvienos panašaus produkto rūšies normaliosios vertės skaičiavimai, taip pat 132 punkte nurodytos vertės, atitinkančios šių skaičiavimų rezultatus, nebuvo atskleistos ieškovei. Kaip aiškiai matyti iš ieškinio, ieškovės nuomone, jos teisė į gynybą, minėta pirmajame kaltinime, pažeista būtent dėl šios informacijos neatskleidimo. Konkrečiai kalbant, ieškovė šiuo klausimu remiasi galutinės informacijos dokumento lentelėse paslėptais duomenimis, susijusiais su šio sprendimo 133 punkte minėtais pardavimais sudarant įprastus prekybos sandorius ir normaliosios vertės skaičiavimais (2.5 OCOT ir NV). Jos teigimu, šie duomenys turėjo būti jai perduoti iškart po to, kai panašios šalies gamintojas leido atskleisti informaciją, kuria Komisija rėmėsi nustatydama tuos duomenis.

135 Tiesa, kaip pažymėta 36 ir 39 punktuose, per tyrimą ieškovė taip pat skundėsi dėl to, kad jai neatskleisti kiti dokumentai ir informacija, svarbūs nustatant normaliąją vertę. Tačiau pateikdama pirmąjį kaltinimą ieškovė tuo nesirėmė, o tik atkreipė dėmesį į tai, jog neatskleisti normaliosios vertės skaičiavimai, t. y. skaičiavimų pagal kiekvieną produkto rūšį detalės ir šių skaičiavimų rezultatas.

136 Antra, šiame etape svarbu pažymėti, kad institucijos neginčija ieškovės teiginio, jog normaliosios vertės skaičiavimai, kaip tai suprantama pagal šio sprendimo 135 punktą, yra pagrindinio reglamento 20 straipsnio 2 dalyje numatyti esminiai motyvai. Kaip institucijos pripažino per posėdį atsakydamos į Bendrojo Teismo klausimą, jos būtų pateikusios ieškovei išsamius normaliosios vertės skaičiavimus, jei šie būtų atlikti remiantis šios eksportuojančios gamintojos pardavimais vidaus rinkoje ir dėl šios priežasties nebūtų konfidencialūs jos atžvilgiu. Be to, kaip priminta 133 punkte, nors Komisija konfidencialumo sumetimais paslėpė, kiek tai susiję su ieškove, normaliosios vertės skaičiavimus pagal kiekvieną produkto rūšį, ji vis dėlto pateikė atitinkamų eksporto kainų skaičiavimus.

137 Trečia, reikia priminti konkrečias priežastis, dėl kurių Komisija atmetė prašymą atskleisti normaliosios vertės skaičiavimus.

138 Šiuo klausimu iš 2013 m. kovo 19 d. ieškovės elektroninio laiško (žr. 38 punktą) aišku, kad Komisija visų pirma atsakė panašios šalies gamintojui mananti, jog jos pateiktos informacijos konfidencialumo negalima pasirinktinai atsisakyti tam tikrų konkrečių suinteresuotųjų šalių naudai. Institucijos neginčijo šio klausimo. Tame pačiame elektroniniame laiške ieškovė pakartojo savo prašymą, atsakydama į Komisijos panašios šalies gamintojui nurodytą motyvą ir pateikdama šiuo atžvilgiu du argumentus. Pirmasis argumentas susijęs su tuo, kad dempingo skirtumo skaičiavimai ir atitinkamai su normaliąja verte susiję duomenys buvo būdingi nagrinėjamai įmonei. Antrasis argumentas susijęs su tuo, kad pagrindiniame reglamente nenumatyta, jog konkretus asmens, pateikusio konfidencialios informacijos, leidimas negali būti apribotas viena suinteresuotąja šalimi. Be to, pažymėjusi, kad kalbama apie jos teisę į gynybą, ieškovė paaiškino, jog prašė bylą nagrinėjančio pareigūno išspręsti aptariamą nesutarimą. 2013 m. kovo 21 d. Komisijos antidempingo tyrimų padalinio vadovas ir bylą nagrinėjantis pareigūnas išdėstė savo nuomones dėl šio elektroninio laiško per šio sprendimo 38 punkte nurodytą terminą. Iš bylos dokumentų nematyti, kad vėlesnėje tyrimo procedūros stadijoje Komisija būtų išdėsčiusi kitokią nuomonę, nei pateikta anksčiau.

139 Todėl vienintelis motyvas, kurį Komisija nurodė atmesdama prašymą atskleisti normaliosios vertės skaičiavimus, grindžiamas būtinybe paisyti kitų atrinktų Kinijos eksportuojančių gamintojų nediskriminavimo principo. Taigi Komisija nusprendė, pirma, kad panašios šalies gamintojas negali atsisakyti informacijos, kurią pateikė, konfidencialumo konkrečios suinteresuotosios šalies naudai, antra, kad ir ji pati negali atskleisti šios informacijos tik ieškovei, neatskleisdama jos kitiems atrinktiems Kinijos eksportuojantiems gamintojams. Iš tikrųjų Komisija manė, kad ši informacija

susijusi tiek su tais eksportuojančiais gamintojais, tiek su ieškove, nes buvo panaudota apskaičiuojant normaliąją vertę, kuria remiantis nustatomas konkretus kiekvienos iš šių trijų gamintojų dempingo skirtumas. Taigi Komisija nusprendė, kad ši informacija nebuvo susijusi konkrečiai su ieškovės normaliosios vertės skaičiavimu nustatant jos dempingo skirtumą, todėl tokios informacijos atskleidimas konkrečiai ieškovei nepateisinamas.

140 Vis dėlto nagrinėjant šį ieškinį institucijos pateikė argumentų, kurie iš dalies susiję su kitais motyvais, nei nurodytieji šio sprendimo 139 punkte.

141 Pavyzdžiui, per rašytinę proceso dalį Taryba iš esmės nurodė du kitus motyvus, kuriais, jos nuomone, buvo grindžiamas toks atsisakymas.

142 Pirma, Taryba nurodė, kad panašios šalies gamintojo leidimas, kuris yra vidinis Komisijos dokumentas, negali būti taikomas tik informacijai, šio pateiktai Komisijai, ir netaikomas normaliosios vertės skaičiavimams.

143 Antra, Taryba teigė, kad, kaip numatyta pagrindinio reglamento 19 straipsnio 1 dalyje, normaliosios vertės skaičiavimai yra konfidencialūs dėl savo pobūdžio, todėl šis konfidencialus pobūdis nepriklauso nuo prašymo naudoti informaciją konfidencialiai, kaip tai suprantama pagal to paties reglamento 19 straipsnio 5 dalį, ir jo negali pakeisti panašios šalies gamintojo leidimas. Taigi, neatsižvelgiant į šį leidimą, Komisija bet kuriuo atveju privalėtų atmesti ieškovės prašymą atskleisti šiuos skaičiavimus. Per posėdį Taryba ir Komisija patikslino ir papildė Komisijos argumentus, raštu pateiktus siekiant įrodyti šio motyvo pagrįstumą. Konkrečiai kalbant, institucijos iš esmės pažymėjo, kad skaičiuojant panaudoti panašios šalies gamintojo duomenys yra to gamintojo verslo paslaptis ir šios paslapties atskleidimas turėtų dvi neigiamas pasekmes. Institucijų nuomone, šių duomenų atskleidimas, pirma, pakenktų konkretiems ieškovės konkurentų interesams nagrinėjamoje rinkoje, antra, iškreiptų šioje rinkoje konkurenciją. Be to, taikant panašios šalies metodą, iš to išplaukiantis atitinkamų eksportuojančių gamintojų pateiktos informacijos ribojimas būtų logiška jų prašymo nustatyti RES atmetimo pasekmė; be to, tai yra būtina siekiant įsitikinti savanorišku panašios šalies gamintojų bendradarbiavimu. Galiausiai institucijos pažymėjo, kad tuo metu, kai Komisija atmetė ieškovės prašymą atskleisti normaliosios vertės skaičiavimus, ji nežinojo tikslios informacijos, kurią pats panašios šalies gamintojas atskleidė ieškovei, apimties.

144 Vis dėlto Komisija atsisakė atskleisti ieškovei normaliosios vertės skaičiavimus remdamasi ne vienu ar kitu 142 ir 143 punktuose nurodytu motyvu, o motyvu, nurodytu 139 punkte, kaip tai matyti iš 2013 m. kovo 18–21 d. susirašinėjimo elektroniniais laiškais (žr. 35–38 punktus ir 138 punktą).

145 Galiausiai reikia pažymėti, kad dėl motyvo, susijusio su tuo, kad normaliosios vertės skaičiavimai, kitaip nei panašios šalies gamintojo pateikta informacija, yra vidiniai dokumentai, institucijos per posėdį aiškiai pripažino, jog siekdama apsaugoti minėtų skaičiavimų konfidencialumą Komisija nesirėmė šiuo motyvu per tyrimo procedūrą.

146 Tiesa, dėl motyvo, susijusio su tuo, kad skaičiavimai yra konfidencialūs dėl savo pobūdžio, institucijos per posėdį vis dėlto nurodė, kad būtent šiuo motyvu Komisija rėmėsi, siekdama neatskleisti minėtų skaičiavimų galutinės informacijos dokumente. Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad, kaip nurodyta 133 punkte, normaliosios vertės skaičiavimų slėpimą laikinos ir galutinės informacijos dokumentuose Komisija grindė tuo, kad iš panašios šalies gautos informacijos negalima buvo atskleisti produkto rūšių lygmeniu, nes tik vienas panašios šalies gamintojas bendradarbiavo vykdant tyrimą. Tačiau remiantis tokiu pateisinimu galima daryti logišką išvadą, kad, slepiant minėtuose dokumentuose normaliosios vertės skaičiavimus, buvo siekiama neleisti atkurti panaudotų vienintelio bendradarbiavusio panašios šalies gamintojo duomenų, kurie buvo šio gamintojo verslo paslaptis. Taigi darytina išvada, kad tą dieną, kai buvo teikiamas galutinės informacijos dokumentas, norėdama šiame dokumente nuslėpti normaliosios vertės skaičiavimus Komisija rėmėsi būtent šiuo motyvu.

147 Vis dėlto, kaip matyti iš 2013 m. kovo 18–21 d. susirašinėjimo elektroniniais laiškais, tuose laiškuose Komisija nebuvo nurodžiusi šio motyvo nei kaip pagrindinio, nei kaip papildomo. Atvirkščiai, tiek iš to susirašinėjimo teksto, tiek iš konteksto (žr. 35–38 punktus ir 138 punktą) atrodo, kad minėtame procedūros etape Komisija nebeketino remtis šiuo motyvu tam, kad atmestų ieškovės prašymą atskleisti normaliosios vertės skaičiavimus.

148 Šiuo klausimu visų pirma reikia pabrėžti, kad 2013 m. kovo 21 d. elektroniniame laiške bylą nagrinėjantis pareigūnas teigė, jog „nediskriminacinis požiūris į šalis yra svarbiausias elementas“ (žr. 38 punktą).

149 Be to, taip pat reikia pažymėti, kad galutinės informacijos dokumento pateikimo dieną, t. y. 2013 m. kovo 15 d., panašios šalies gamintojas dar nebuvo leidęs ieškovei susipažinti su šio gamintojo Komisijai pateiktais duomenimis. Iš tiesų, kaip priminta 35 punkte, šis leidimas buvo suteiktas tik 2013 m. kovo 18 d. Būtent po šios naujos aplinkybės Komisija pirmą kartą nurodė motyvą, susijusį su būtinybe užtikrinti vienodą požiūrį. Remiantis tokia įvykių eiga galima daryti išvadą, kad Komisija neakivaizdžiai, bet tikrai manė, kad dėl minėto leidimo ji nebegalėjo prieš ieškovę remtis motyvu, dėl kurio laikinos ir galutinės informacijos dokumentuose paslėpė normaliosios vertės skaičiavimus – būtent dėl panašios šalies gamintojo verslo paslapties paisymo, ir galėjo remtis tik motyvu, susijusiu su būtinybe užtikrinti vienodą požiūrį.

150 Taigi reikia konstatuoti, kad nurodydama 141 punkte išdėstytus motyvus Taryba faktiškai Bendrojo Teismo prašo pakeisti jais motyvą, kurį Komisija nurodė per tyrimo procedūrą, siekdama atmesti ieškovės prašymą atskleisti normaliosios vertės skaičiavimus. Pagal nusistovėjusią teismo praktiką Sąjungos akto teisėtumas turi būti vertinamas atsižvelgiant į jo priėmimo momentu susiklosčiusias faktines ir teisines aplinkybes (žr. 2015 m. rugsėjo 3 d. Sprendimo *Inuit Tapiriit Kanatami ir kt. / Komisija*, C-398/13 P, Rink., EU:C:2015:535, 22 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką), todėl Bendrasis Teismas negali tenkinti tokio prašymo (šiuo klausimu žr. 2013 m. lapkričio 12 d. Sprendimo *North Drilling / Taryba*, T-552/12, EU:T:2013:590, 25 punktą).

151 Be to, dėl tokio teisės į gynybą pažeidimo per administracinę procedūrą, dėl kurio ieškovė skundžiasi pateikdama šį kaltinimą, gali būti panaikintas antidempingo reglamentas. Todėl šis pažeidimas negali būti ištaisytas Sąjungos teismui išnagrinėjus vien motyvus, galėjusius pagrįsti tariamą pažeidimą lėmusį sprendimą. Iš tiesų toks nagrinėjimas apsiriboja teisinių pagrindų teismine kontrole ir jo tikslas ar poveikis nėra pakeisti per administracinę procedūrą atliktą išsamų bylos tyrimą, pagrįstą kompetentingos institucijos atliktu konkrečių bylos aplinkybių vertinimu. Be to, dėl to, kad ieškovė susipažino su institucijų Bendrajame Teisme nurodytais motyvais pirmą kartą nagrinėjant šį ieškinį, ji neatsiduria padėtyje, kurioje būtų buvusi, jei per tyrimo procedūrą būtų galėjusi pateikti pastabas dėl šių motyvų (šiuo klausimu ir pagal analogiją žr. 2011 m. spalio 25 d. Sprendimo *Solvay / Komisija*, C-110/10 P, Rink., EU:C:2011:687, 51 punktą). Todėl Bendrasis Teismas bet kuriuo atveju negali šioje byloje nustatyti ieškovės teisės į gynybą pažeidimo, atsižvelgdamas į atsisakymą jai atskleisti normaliosios vertės skaičiavimus remiantis motyvais, kuriais šis atsisakymas nebuvo grindžiamas.

152 Taigi siekdamas nustatyti, ar nagrinėjamu atveju pažeista teisė į gynybą, Bendrasis Teismas galės atsižvelgti į institucijų argumentus tik tiek, kiek jais gali būti paremtas vienintelis Komisijos per tyrimo procedūrą nurodytas argumentas. Tačiau, kaip priminta 81 punkte, iš nusistovėjusios teismo praktikos matyti, kad su teise į gynybą susijęs pažeidimo buvimas gali lemti ginčijamo reglamento panaikinimą tik jeigu galimybė, kad šis pažeidimas galėjo lemti kitokią administracinės procedūros baigtį, negali būti visiškai atmesta. Todėl jei būtų nuspręsta, kad Komisija neturėjo teisės remtis motyvu, susijusiu su būtinybe užtikrinti vienodą požiūrį, kad atsisakytų atskleisti ieškovei normaliosios vertės skaičiavimus, prireikus reikės išnagrinėti, ar ji vis dėlto privalėjo pateikti neigiamą atsakymą, remdamasi vienu iš motyvų, kuriuos Taryba nurodė nagrinėjant šį ieškinį, todėl tikimybė, kad procedūros baigtis būtų buvusi kitokia, atmestina.

153 Ketvirta, reikia išnagrinėti, ar nagrinėjamo atvejo aplinkybėmis motyvas, susijęs su būtinybe užtikrinti vienodą požiūrį į kitus atrinktus eksportuojančius gamintojus, galėjo pateisinti atsisakymą atskleisti ieškovei normaliosios vertės skaičiavimus.

154 Šiuo klausimu reikia priminti, kad, kaip nurodyta 128 punkte, ir per tyrimo procedūrą, ir nagrinėjant šį ginčą ieškovė teigė, kad, kiek tai susiję su normaliosios vertės skaičiavimais, jos padėtis objektyviai skyrėsi nuo kitų eksportuojančių gamintojų padėties, nes panašios šalies gamintojo leidimas buvo suteiktas konkrečiai jai.

155 Tačiau ieškovė neginčija, kad iki momento, kai panašios šalies gamintojas 2013 m. gegužės 18 d. raštu leido Komisijai atskleisti šiai institucijai pateiktą informaciją, normaliosios vertės skaičiavimai negalėjo būti jai pateikti. Konkrečiai kalbant, iš bylos dokumentų nematyti, kad iki minėto rašto ieškovė būtų prašiusi pateikti jai šią informaciją.

156 Kaip priminta 95 punkte, taikydamos kartu pagrindinio reglamento 19 ir 20 straipsnius institucijos turi užtikrinti, kad būtų laikomasi Pagrindinių teisių chartijos 41 straipsnio 2 dalyje įtvirtinto gero administravimo principo, pagal kurį kiekvienas asmuo turi teisę į tai, kad Sąjungos institucijos jo reikalus tvarkytų teisingai (šiuo klausimu ir pagal analogiją žr. 2013 m. liepos 11 d. Sprendimo *Ziegler / Komisija*, C-439/11 P, Rink., EU:C:2013:513, 155 punktą). Pagal nusistovėjusią teismo praktiką vienodo požiūrio principas draudžia, pirma, skirtingai vertinti vienodas situacijas ir, antra, vienodai vertinti skirtingas situacijas, išskyrus atvejus, kai toks vertinimas pateisinamas objektyviomis priežastimis (žr. 2011 m. spalio 25 d. Sprendimo *CHEMK ir KF / Taryba*, T-190/08, Rink., EU:T:2011:618, 65 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

157 Taikydamos pagrindinio reglamento nuostatas Sąjungos institucijos suinteresuotųjų šalių atžvilgiu privalo laikytis vienodo požiūrio principo (žr. 2013 m. rugsėjo 13 d. Sprendimo *Cixi Jiangnan Chemical Fiber ir kt. / Taryba*, T-537/08, EU:T:2013:428, 45 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką). Konkrečiai kalbant, šis principas ypač taikomas pagrindinio reglamento 9 straipsnio 5 dalies, pagal kurią reikalaujama, kad kiekvienu atveju atitinkamo dydžio antidempingo muitas nustatomas nediskriminaciniu pagrindu, nesvarbu iš kokio šaltinio importuojamam produktui, aplinkybėmis.

158 Tačiau iš teismo praktikos matyti: kadangi nevienodas požiūris į eksportą, kiek tai susiję su antidempingo muito surinkimu, pagrįstas pagrindinio reglamento nuostata, tai yra objektyvus tokio nevienodo požiūrio pagrindas, todėl negali būti laikoma, jog dėl to pažeistas vienodo požiūrio principas [šiuo klausimu žr. 2002 m. rugsėjo 12 d. Sprendimo *Europe Chemi-Con (Deutschland) / Taryba*, T-89/00, Rink., EU:T:2002:213, 57 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką]. Apskritai nevienodas požiūris grindžiamas objektyviu ir protingu kriterijumi, jeigu jis susijęs su nagrinėjamu teisės aktu siekiamu teisėtu tikslu ir jei šis skirtumas yra proporcingas tokiu požiūriu siekiamam tikslui (2014 m. gegužės 22 d. Sprendimo *Glatzel*, C-356/12, Rink., EU:C:2014:350, 43 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).

159 Šiuo klausimu reikia iš karto pažymėti, kad, kaip tvirtina ieškovė, 2013 m. kovo 18–21 d. susirašinėjime elektroniniais laiškais Komisijos gintas požiūris, pagal kurį informacijos konfidencialumo negalima atsisakyti konkrečios suinteresuotosios šalies atžvilgiu, nėra pagrįstas atitinkamomis pagrindinio reglamento nuostatomis.

160 Taigi pirmiausia pagrindinio reglamento 19 straipsnio 5 dalyje nenumatyta, kad informaciją pateikusio asmens leidimas, būtinas tam, kad būtų galima atskleisti visą informaciją, kurią šis asmuo prašė naudoti konfidencialiai, negali būti išduotas tik vienai ar kelioms konkrečioms suinteresuotosioms šalims.

161 Toliau iš pagrindinio reglamento 19 straipsnio 1 dalyje kaip pavyzdys išvardytų konfidencialumo motyvų matyti, kad vertinant per antidempingo tyrimą pateiktos informacijos konfidencialumą gali prireikti atsižvelgti į atitinkamą šią informaciją pateikusių asmenų ir galinčių su ja susipažinti suinteresuotųjų šalių padėtį. Konkrečiai kalbant, vienas iš šioje nuostatoje minėtų motyvų, susijęs su

tuo, kad šios informacijos atskleidimas suteiktų žymų konkurencinį pranašumą konkurentui, reiškia, kad reikia įvertinti atitinkamą padėtį rinkoje, pirma, asmenų, kuriems šis atskleidimas būtų nepalankus, ir, antra, suinteresuotųjų šalių, kurios galėtų dėl jo įgyti konkurenciją iškreipiantį pranašumą.

162 Būtent todėl Bendrasis Teismas anksčiau yra nusprendęs, kad atsižvelgdama į konkrečias bylos aplinkybes, pavyzdžiui, ribotą įmonių rinkoje skaičių ir prašymą pateikusio asmens labai gerą šios rinkos išmanymą, Komisija turi vengti atskleisti duomenis, kuriais remdamasi ta įmonė sužinotų jautrios komercinės informacijos, galinčios pakenkti šiuos duomenis pateikusiai įmonei (šiuo klausimu žr. 94 punkte minėto Sprendimo *Ajinomoto ir NutraSweet / Taryba*, EU:T:1997:209, 86 punktą).

163 Kaip per posėdį nurodė institucijos, akivaizdu, kad pagrindinio reglamento 19 straipsnio 1 dalyje minėtais motyvais siekiama apsaugoti verslo paslaptį sudarančią informaciją, kurį pagal savo pobūdį yra konfidenciali ir iš principo neatskleidžiama (šiuo klausimu žr. 1991 m. gegužės 7 d. Sprendimo *Nakajima / Taryba*, C-69/89, Rink., EU:C:1991:186, 112 punktą ir šio sprendimo 94 punkte minėto Sprendimo *Hangzhou Duralamp Electronics / Taryba*, EU:T:2013:369, 115 punktą).

164 Tačiau iš pagrindinio reglamento 19 straipsnio 1 dalies nematyti, kad tokios informacijos apsauga reikalautų iš principo atmesti bet kokią galimybę ją atskleisti, taigi ir bet kokį leisti susipažinti su šia informacija prašančios suinteresuotosios šalies konkrečios padėties vertinimą. Iš tiesų, kaip priminta 94 punkte, iš teismo praktikos matyti, kad institucijų pareiga užtikrinti konfidencialų verslo paslaptį sudarančios informacijos naudojimą nepanaikina pagrindinio reglamento 20 straipsnyje numatytų kitų suinteresuotųjų šalių, visų pirma eksportuotojų, procedūrinių garantijų ir dėl to tose pačiose nuostatose pripažintos jų teisės netampa beprasmės (šiuo klausimu žr. 94 punkte minėto Sprendimo *Timex / Taryba ir Komisija*, EU:C:1985:119, 29 punktą ir 94 punkte minėto Sprendimo *Zhejiang Harmonic Hardware Products / Taryba*, EU:T:2011:639, 59 punktą). Be to, 105 punkte pažymėta, kad pagrindinio reglamento 20 straipsnio 4 dalyje numatyta, jog galutinė informacija turi būti atskleidžiama „deramai paisant konfidencialios informacijos apsaugos“. Pažymėtina, kad tokia formuluotė suteikia Komisijai tam tikrą diskreciją nustatant tinkamiausią būdą suderinti suinteresuotųjų šalių teisę į informaciją ir tam tikros informacijos konfidencialumą.

165 Institucijų aiškinimas taip pat nėra paremtas teismo praktika dėl verslo paslapties apsaugos. Iš tikrųjų pagal šią teismo praktiką verslo paslapties apsauga yra bendrasis Sąjungos teisės principas (žr. 2012 m. kovo 29 d. Sprendimo *Interseroh Scrap ir Metals Trading*, C-1/11, Rink., EU:C:2012:194, 43 straipsnį ir jame nurodytą teismo praktiką). Be to, teismo praktikoje taip pat numatyta, kad neiškreiptos konkurencijos išsaugojimas yra svarbus viešasis interesas, kurio apsauga gali pateisinti atsisakymą atskleisti verslo paslaptį sudarančią informaciją (šiuo klausimu ir pagal analogiją žr. 2008 m. vasario 14 d. Sprendimo *Varec*, C-450/06, Rink., EU:C:2008:91, 51 punktą). Tačiau, nors pagal šiuos principus administracinė arba teisminė institucija turi galėti atsisakyti atskleisti šiems interesams galinčią pakenkti informaciją, taip pat teikdama tiems interesams pirmenybę prieš šiuo atskleidimu suinteresuotų šalių teisę į gynybą, vis dėlto tai nereiškia, kad dėl nurodytų priežasčių ši institucija visais atvejais privalo pateikti neigiamą atsakymą. Atvirkščiai, Teisingumo Teismas yra nusprendęs, kad tais atvejais, kai tai būtina dėl procedūros pobūdžio, interesai, kuriems taikoma speciali apsauga, pavyzdžiui, verslo paslaptys, turi būti derinami su šia procedūra suinteresuotų šalių teise į gynybą (šiuo klausimu ir pagal analogiją žr. minėto Sprendimo *Varec*, EU:C:2008:91, 43 ir 51 punktus). Kaip minėta 94 punkte, taip yra antidempingo tyrimo procedūros atveju (kaip ir šioje byloje), o tai reiškia, kad net jei yra verslo paslaptį sudarančios informacijos, Komisija negali būti absoliučiai įpareigota atsisakyti ją atskleisti, kol neįvertina konkrečių bylos aplinkybių ir, be kita ko, atitinkamos suinteresuotosios šalies konkrečios padėties.

166 Konkrečiai kalbant, dėl siekio išvengti konkurencijos iškraipymo nagrinėjamose rinkose, kuriuo institucijos rėmėsi per posėdį, reikia priminti, kad nors dėl to, jog įmonės turi verslo paslaptį sudarančios informacijos apie konkurentą, pavyzdžiui, susijusios su kainomis ar pardavimais, sušvelnintas ar panaikintas netikrumo dėl rinkos veikimo laipsnis ir kaip pasekmė gali sumažėti įmonių

konkurencija, tokios aplinkybės priklauso nuo konkrečių bylos aplinkybių (šiuo klausimu žr. 2009 m. birželio 4 d. Sprendimo *T-Mobile Netherlands ir kt.*, C-8/08, Rink, EU:C:2009:343, 33 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

167 Priešingai, nei per posėdį teigė institucijos, tokia diskrecija, suteikta Komisijai siekiant suderinti suinteresuotųjų šalių teisę gauti informacijos ir konfidencialios informacijos apsaugą, nėra apribota tuo atveju, kai aptariama suinteresuotoji šalis yra RES negavusi eksportuojanti gamintoja, kaip antai ieškovė. Tiesa, kaip per posėdį pripažino pati ieškovė, RES negavęs eksportuojantis gamintojas negali skųstis dėl teisės į gynybą pažeidimo vien dėl to, kad jam nebuvo atskleisti normaliosios vertės skaičiavimai, nes šių skaičiavimų slėpimas pateisinamas būtinybe apsaugoti panašios šalies gamintojo verslo paslapties konfidencialumą. Tačiau tokie šalyje, kurioje nėra rinkos ekonomikos, įsteigto eksportuojančio gamintojo, negavusio RES, padėties ypatumai negali pateisinti kitokio požiūrio į šį gamintoją nei į kitas suinteresuotąsias šalis, kiek tai susiję su teise į gynybą. Konkrečiai kalbant, kaip ir bet kurios suinteresuotosios šalies, eksportuojančio gamintojo prašymai atskleisti šiuos skaičiavimus iš principo negali būti atmesti neišnagrinėjus konkrečių bylos aplinkybių vien dėl to, kad galimybė jam atskleisti informaciją sukurtų „sisteminį“, pirma, Komisijos ir, antra, tyrime dalyvaujančių įmonių, t. y. RES gavusių gamintojų ir panašios šalies gamintojo, santykių „disbalansą“.

168 Galiausiai, nors iš pagrindinio reglamento 20 straipsnio 2–4 dalių matyti, kad institucijos privalo visoms suinteresuotosioms šalims pateikti galutinę informaciją apie esminius faktus ir motyvus, kurių pagrindu nustatytos antidempingo priemonės, vis dėlto tai nereiškia, kad jos negali atskleisti konkrečiai suinteresuotajai šaliai, paprašiusiai galutinėje informacijoje nepateiktų duomenų, motyvuodamos tuo, jog su šiais duomenimis turi turėti galimybę susipažinti visos suinteresuotosios šalys. Be to, kaip per posėdį pažymėjo ieškovė, iš bylos dokumentų aišku, kad galutinę informaciją sudaro bendroji dalis, kuri turi būti atskleista visoms suinteresuotosioms šalims, ir specialioji dalis, kuri susijusi su konkrečiais atitinkamai suinteresuotajai šaliai svarbiais klausimais. Pavyzdžiui, būtent todėl, kaip nurodyta 133 punkte, ieškovei adresuotame galutinės informacijos dokumente jai buvo pateikti kiekvienos produkto rūšies eksporto kainos skaičiavimai. Tačiau tokie duomenys turėjo figūruoti tik ieškovei pateiktoje galutinėje informacijoje, nes buvo susiję tik su individualiu dempingo skirtumu, o ne galutinės informacijos dokumente, pateiktame visų pirma kitiems atrinktiems Kinijos eksportuojantiems gamintojams, kurių individualus dempingo skirtumas buvo skaičiuojamas remiantis jų pačių eksporto kainomis.

169 Taip pat pagrindinio reglamento 20 straipsnio 2 ir 4 dalys turi būti aiškinamos atsižvelgiant į 93 punkte minėtą teismo praktiką, pagal kurią antidempingo tyrimo procedūra suinteresuotos šalys turi suteikti institucijoms galimybę įvertinti problemas, kurių joms galėtų sukelti tai, kad joms pateiktoje informacijoje nėra tam tikrų duomenų. *A fortiori*, tokia suinteresuotoji šalis negali Sąjungos teisme skųstis, kad jai nepateikta informacija, jei per tyrimo procedūrą, po kurios buvo priimtas ginčijamas antidempingo reglamentas, nepateikė institucijoms jokio prašymo dėl šios konkrečios informacijos.

170 Todėl negalima atsisakyti pateikti suinteresuotajai šaliai tokio pobūdžio, kaip numatyta pagrindinio reglamento 20 straipsnio 2 ir 4 dalyse, informacijos vien dėl to, kad kitos suinteresuotosios šalys taip pat turi teisę su ja susipažinti, nors jos nėra pateikusios jokio atitinkamo prašymo. Bet kuriuo atveju iš to, kas išdėstyta, darytina išvada, kad Komisija turi įvertinti suinteresuotosios šalies pateiktus prašymus leisti susipažinti su konfidencialia informacija, atsižvelgdama į konkrečią tos šalies padėtį ir neatsižvelgdama į kitų suinteresuotųjų šalių, kurioms ši informacija būtų naudinga įgyvendinant jų teisę į gynybą, padėtį.

171 Jei būtų aiškinama kitaip, nei nurodyta 160–170 straipsniuose, suinteresuotosioms šalims prieinama informacija iš principo būtų apribota antidempingo tyrimu, ir toks apribojimas būtų nesuderinamas su reikalavimais, kylančiais, kaip priminta 92 punkte minėtoje teismo praktikoje, iš suinteresuotųjų šalių teisės į gynybą, kurią reikia užtikrinti tokiuose tyrimuose, kur joms gali būti daromas tiesioginis ir konkretus poveikis ir sukeliama nepalankių padarinių, paisymo. Visų pirma, taikant tokį aiškinimą tokiais atvejais, kaip nagrinėjamasis, būtų nuolat atsisakoma teikti eksportuojančiam gamintojui

informaciją apie normaliąją vertę, kuri buvo panaudota nustatant jo antidempingo skirtumą, vien dėlto, kad ši informacija buvo taip pat panaudota nustatant kitų eksportuojančių gamintojų dempingo skirtumą. Taigi daugeliu atveju šis eksportuojantis gamintojas neturėtų informacijos, kuri gali būti ypač svarbi jo teisei į gynybą, turint omenyje normaliosios vertės apskaičiavimo įtaką nustatant jo dempingo skirtumą.

172 Neginčijama, kad vykdydama aptariamą tyrimo procedūrą Komisija perdavė Sąjungos gamintojui informacijos, kurią jai konfidencialiai pateikė *China Chamber of Commerce of Metals, Minerals & Chemicals Importers & Exporters* (CCCMC), suteikusi tam konkretų leidimą. Tarybos argumentas, kad ši informacija minėtam gamintojui nebuvo konfidenciali, nes jos turinys susijęs su šio gamintojo bendrove ir buvo naudingas ginant jo interesus, patvirtina šio pavyzdžio svarbą. Iš tikrųjų šis pavyzdys patvirtina 160–170 punktuose pateiktą aiškinimą, pagal kurį negalima atmesti galimybės, kad konfidenciali informacija, turint konkretų ją pateikusio asmens leidimą, galėtų būti atskleista suinteresuotajai šaliai, jei palyginusi konfidencialumo ir atitinkamo asmens teisės į gynybą saugomus interesus Komisija turėtų padaryti išvadą, kad ją reikia atskleisti.

173 Nagrinėjamu atveju dėl 159–172 punktuose išdėstytų priežasčių, vien Komisijos nurodyta aplinkybė, kad aptariamos normaliosios vertės skaičiavimai buvo naudojami nustatant ne tik ieškovės, bet ir kitų atrinktų Kinijos eksportuojančių gamintojų dempingo skirtumą, negali pateisinti šio atsisakymo atskleisti informaciją.

174 Iš tiesų, pirma, remiantis šiuo motyvu ieškovės teisės į gynybą įgyvendinimas faktiškai priklauso nuo kitų atrinktų Kinijos eksportuojančių gamintojų teisių įgyvendinimo, o tai, kaip matyti iš 171 punkto, yra jos teisės į gynybą apribojimas, prieštaraujantis ir pagrindinio reglamento 19 ir 20 straipsnių formuluotei, ir tikslams.

175 Tokį aiškinimą patvirtina Tarybos nurodytas argumentas, kad dėl normaliosios vertės skaičiavimų atskleidimo vien ieškovei ir jų neatskleidimo kitiems atrinktiems Kinijos eksportuojantiems gamintojams ieškovei būtų suteiktas žymus konkurencinis pranašumas, palyginti su pastaraisiais, kaip tai suprantama pagal pagrindinio reglamento 19 straipsnio 1 dalį. Iš tikrųjų šiuo argumentu tvirtinama, kad pagrindinio reglamento 19 straipsnio 1 dalis leidžia institucijoms atsisakyti atskleisti suinteresuotajai šaliai informaciją, motyvuojant tik tuo, jog su pirmąja šalimi konkuruojančios kitos suinteresuotosios šalys, kurioms tos informacijos tariamai reikia siekiant užtikrinti jų gynybą, negali su ja susipažinti. Taigi Komisija galėtų atsisakyti atskleisti informaciją net tuo atveju, jei iš jos turimų duomenų nebūtų matyti, kad dėl šios informacijos aptariama suinteresuotoji šalis būtų įgijusi tokį žymų pranašumą, kad darytų poveikį su šia informacija susijusiai rinkai, kaip antai Indijos rinkai nagrinėjamu atveju. Taip pat ji galėtų pasinaudoti minėtai suinteresuotajai šaliai Sąjungos rinkoje suteiktu konkurenciniu pranašumu, palyginti su kitais eksportuojančiais gamintojais, kuriems šios informacijos reikia siekiant užtikrinti jų gynybą. Taigi šiuo argumentu patvirtinama, jog pagrindinį reglamentą institucijos aiškina taip, kad suinteresuotųjų šalių teisė į gynybą iš principo gali būti apribota, atsižvelgiant į kitų suinteresuotųjų šalių galimybę pačioms įgyvendinti savo teisę į gynybą, o tokiam aiškinimui dėl 171 ir 174 punktuose nurodytų priežasčių negali būti pritarta.

176 Antra, reikia pažymėti, kad iš tikrųjų šiems eksportuojantiems gamintojams, kaip ir ieškovei, antidempingo muitas buvo nustatytas remiantis individualiai apskaičiuotu dempingo skirtumu, kaip numatyta pagrindinio reglamento 2 straipsnio 11 dalyje. Be to, kaip Komisija pažymėjo 2013 m. kovo 21 d. elektroniniame laiške, informacija, susijusi su normaliosios vertės skaičiavimais, atliktais remiantis panašios šalies gamintojo pateiktais duomenimis, yra susijusi su visais šiais eksportuojančiais gamintojais. Tačiau, kaip institucijos patvirtino per posėdį, kitaip nei ieškovė, kiti atrinkti Kinijos eksportuojantys gamintojai nepateikė prašymo atskleisti jiems normaliosios vertės skaičiavimų. Todėl, kaip matyti iš 169 ir 170 punktų, pastarųjų teise susipažinti su šiais skaičiavimais bet kuriuo atveju negalima remtis ginče prieš ieškovę.

177 Be to, reikia konstatuoti, kad, kaip tvirtina ieškovė, aplinkybė, jog panašios šalies gamintojas leido jai susipažinti su jo duomenimis, kuriais grindžiami normaliosios vertės skaičiavimai, objektyviai keičia jos padėtį, kiek tai susiję su šių skaičiavimų konfidencialumu, palyginti su kitų atrinktų Kinijos eksportuojančių gamintojų padėtimi.

178 Iš tiesų nustatyta, kad, kitaip nei ieškovei, kitiems atrinktiems Kinijos eksportuojantiems gamintojams panašios šalies gamintojas nebuvo leidęs susipažinti su jo Komisijai pateiktais duomenimis normaliajai vertei apskaičiuoti. Iš pagrindinio reglamento 19 straipsnio 5 dalies matyti, kad, nesant tokio leidimo, institucijos privalo neatskleisti informacijos, kurią pateikęs asmuo paprašė naudoti konfidencialiai. Tačiau, kaip pažymėta 164–168 punktuose, iš pagrindinio reglamento 19 straipsnio 1 dalies ir 20 straipsnio 4 dalies, aiškinamų atsižvelgiant į teismo praktiką, matyti, kad net konfidencialaus pobūdžio informacijos, pavyzdžiui, sudarančios verslo paslaptį, atveju institucijos turi tam tikrą diskreciją, kurią įgyvendinant visų pirmą reikia palyginti šio konfidencialumo saugomus interesus ir šią informaciją atskleisti prašančių suinteresuotųjų šalių teisę į gynybą. Tiesa, priešingai, nei teigia ieškovė, panašios šalies gamintojo leidimu jai nebuvo suteikta neribota teisė susipažinti su informacija, kurios prašė. Vis dėlto, kitaip nei kiti atrinkti Kinijos eksportuojantys gamintojai, dėl šio leidimo ji bent jau turėjo teisę, kad jos prašymo pagrįstumas būtų išnagrinėtas palyginant jos teisę į gynybą ir prašomos informacijos konfidencialumo saugomus interesus.

179 Institucijų argumentai, kuriais siekiama užginčyti minėto leidimo taikymo sritį, negali paneigti šios išvados.

180 Visų pirma aplinkybė, kad panašios šalies gamintojo leidimas iš esmės taikomas Komisijai pateiktai informacijai, o ne normaliosios vertės, nustatytos šios informacijos pagrindu, skaičiavimams, neturi reikšmės. Kaip pati ieškovė pažymėjo dublike, normaliosios vertės skaičiavimų konfidencialumo užtikrinimas per tyrimo procedūrą pagrįstas apskaičiuojant panaudotų panašios šalies gamintojo duomenų konfidencialumu. Taigi 2013 m. kovo 18–21 d. elektroniniuose laiškuose Komisija, siekdama atmesti ieškovės prašymą atskleisti skaičiavimus, nedarė jokio skirtumo tarp šių skaičiavimų ir apskaičiuojant panaudotų duomenų konfidencialumo (38 ir 138 punktai). Be to, net galutinės informacijos perdavimo etape Komisija aiškiai nurodė, kad paslėpė normaliosios vertės skaičiavimus dėl būtinybės apsaugoti konfidencialią panašios šalies gamintojo pateiktą informaciją (žr. 133 punktą).

181 Institucijų argumentas, kad pagrindinio reglamento 19 straipsnio 5 dalyje numatytas konfidencialios informacijos pateikusio asmens leidimas negali būti taikomas informacijai, kuri yra konfidenciali dėl savo pobūdžio, taip pat turi būti atmestas. Iš tikrųjų, kaip matyti iš 139–143 punktų, toks panašios šalies gamintojo leidimo taikymo srities aiškinimas nėra grindžiamas tokia pačia prielaida kaip ir aiškinimas, kurį Komisija gynė susirašinėdama elektroniniais laiškais 2013 m. kovo 18–21 d., ir faktiškai yra su juo nesuderinamas. Taigi iš tikrųjų šiuo argumentu institucijos Bendrojo Teismo prašo pakeisti Komisijos per tyrimo procedūrą gintą aiškinimą jų aiškinimu, t. y. pateikė prašymą, kurio Bendrasis Teismas dėl šio sprendimo 150 ir 151 punktuose nurodytų priežasčių negali patenkinti.

182 Bet kuriuo atveju, net jei atlikdama tyrimą Komisija būtų maniusi, jog panašios šalies gamintojo leidimas netaikomas konfidencialiai dėl savo pobūdžio informacijai, tokiam požiūriui nebūtų galima pritarti.

183 Pirma, iš pagrindinio reglamento 19 straipsnio 5 dalies matyti, kad šioje nuostatoje numatytas leidimas apima visą informaciją, kurią buvo paprašyta naudoti konfidencialiai, o ne tik pagrindinio reglamento 19 straipsnio 1 dalyje numatytą informaciją, kurios toks konfidencialus naudojimas buvo laikomas pagrįstu.

184 Tokį aiškinimą patvirtina tai, kad pagal pagrindinio reglamento 19 straipsnio 3 dalį vienintelis veiksmas, kurio institucijos savo iniciatyva gali imtis – jei prašymas dėl konfidencialaus naudojimo, kurio atitinkamas asmuo nenori atsisakyti, yra nepagrįstas – nenaudoti atitinkamos informacijos. Taigi, net šiuo atveju atitinkamo asmens leidimo nebuvimas yra kliūtis atskleisti minėtą informaciją.

185 Priešingai, nei aiškina institucijos, pagrindinio reglamento 19 straipsnio 5 dalyje numatyto leidimo taikymo sritis faktiškai yra platesnė, o ne siauresnė už pagrindinio reglamento 19 straipsnio 1 dalies taikymo sritį.

186 Antra, pagrindinio reglamento 19 straipsnio 1 dalyje daromas skirtumas tarp dėl savo pobūdžio konfidencialios informacijos kategorijos ir informacijos, kuri yra konfidenciali remiantis konkrečiu ją pateikusio asmens prašymu, kategorijos negali būti tokios apimties, kokią jam priskiria institucijos. Aišku, jis gali būti aiškinamas kaip leidžiantis kompetentingoms valdžios institucijoms apsaugoti pirmąją iš šių kategorijų, net nesant konkretaus atitinkamo prašymo. Tačiau ši dėl savo pobūdžio konfidencialios informacijos kategorija gali apimti ir informaciją, kurią ją pateikęs asmuo specialiai prašė naudoti konfidencialiai.

187 Tiesa, pirmiausia turint omenyje 165 punkte minėtą verslo paslapties specialios apsaugos principą, konfidencialios informacijos slaptumas dėl savo pobūdžio daugiausia priklausys nuo objektyvaus kompetentingos institucijos vertinimo šiuo klausimu, todėl prašymas naudoti ją konfidencialiai galės neturėti lemiamos reikšmės. Vis dėlto negalima daryti išvados *a contrario*, kad šią informaciją pateikusio asmens leidimas neturi įtakos kompetentingos institucijos sprendimui ją atskleisti arba neatskleisti. Iš tiesų iš 164–168 punktų matyti, kad tam tikrais atvejais negalima atmesti tokios konfidencialios dėl savo pobūdžio informacijos atskleidimo galimybės. Tokiomis aplinkybėmis tai, kad šią informaciją pateikęs asmuo leido ją atskleisti, būtinai turi reikšmės, nes, kaip nurodyta 178 punkte, iš pagrindinio reglamento 19 straipsnio 5 dalies aišku, jog tik esant tokiam leidimui institucijos turi teisę atskleisti aptariamą informaciją.

188 Tokį aiškinimą patvirtina antidempingo susitarimo 6.5 straipsnio formuluotė, kurioje iš esmės pakartotas pagrindinio reglamento 19 straipsnis, pagal kurį tyrimo institucijoms konfidencialios informacijos pateikusio asmens leidimas taikomas tiek dėl savo pobūdžio konfidencialios informacijos kategorijai, tiek „informacijos, kurią tiriamosios šalys konfidencialiai pateikė“, kategorijai. Šiuo klausimu reikia priminti, kad pagal nusistovėjusią teismo praktiką įgyvendinant PPO taisykles Sąjungos sudarytų tarptautinių susitarimų viršenybė prieš Sąjungos antrinės teisės aktus reikalauja aiškinti tuos aktus kuo labiau laikantis šių susitarimų (žr. 2011 m. lapkričio 10 d. Sprendimo *X ir X BV*, C-319/10 ir C-320/10, EU:C:2011:720, 44 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką). Ši teismo praktika visų pirma taikoma antidempingo bylose, nes neginčijama, kad nagrinėjama pagrindinio reglamento nuostata buvo priima siekiant įgyvendinti konkretų antidempingo susitarimu prisiimtą įsipareigojimą (šiuo klausimu žr. 163 punkte minėto Sprendimo *Nakajima / Taryba*, EU:C:1991:186, 29–31 punktus ir 2003 m. sausio 9 d. Sprendimo *Petrotub ir Republica / Taryba*, C-76/00 P, Rink., EU:C:2003:4, 55–57 punktus).

189 Priešingai, nei per posėdį tvirtino Taryba, šios teismo praktikos taikymo, kiek tai susiję su pagrindinio reglamento 19 straipsnio aiškinimu atsižvelgiant į antidempingo susitarimo 6.5 straipsnį, nepaneigia 2015 m. liepos 16 d. Sprendimas *Komisija / Rusal Armenal* (C-21/14 P, Rink., EU:C:2015:494). Iš tikrųjų iš to sprendimo 47–53 punktų matyti, jog Teisingumo Teismas jame tik konstatavo, kad, pirma, pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalimi įgyvendinama Sąjungos teisės aktų leidėjo kompetencija priimti teisės aktus laikantis Sąjungos teisės sistemai būdingos tvarkos, todėl, antra, Sąjungos teisės aktų leidėjo noras priėmus tokią nuostatą įgyvendinti konkrečius įsipareigojimus, prisiimtus pagal antidempingo susitarimo 2 straipsnį, negali būti įrodytas (minėto Sprendimo *Komisija / Rusal Armenal*, EU:C:2015:494, 47–53 punktai). Tačiau tame sprendime Teisingumo Teismas nepateikė nuomonės dėl klausimo, ar pagrindinio reglamento 19 straipsnis parodo norą laikytis Sąjungos teisės sistemai būdingo požiūrio – kitokio nei antidempingo susitarime.

190 Tačiau iš pačių pagrindinio reglamento 19 straipsnio 1 ir 5 dalių formuluočių, kuriuos pakartoja antidempingo susitarimo 6.5 straipsnio formuluotę, matyti, kad Sąjungos teisės aktų leidėjas išreiškė jose savo ketinimą įgyvendinti konkrečius įsipareigojimus, numatytus šioje antidempingo susitarimo nuostatoje. Vien tai, kad Sąjungos teisės aktų leidėjas nusprendė patvirtinti kitokią struktūrą nei antidempingo susitarimo 6.5 straipsnio, be kita ko, pakartodamas dvi šio straipsnio dalis dviejose

skirtingose pagrindinio reglamento 19 straipsnio dalyse, neparodo jo ketinimo laikytis Sąjungos tesės sistemai būdingo požiūrio, kitokio nei antidempingo susitarime. Iš tikrųjų toks pasirinkimas patenka į diskreciją, kurią Sąjungos teisės aktų leidėjas turi įgyvendindamas antidempingo susitarimo 6.5 straipsnyje numatytus įsipareigojimus, todėl jis negali kliudyti aiškinti pagrindinio reglamento 19 straipsnio 1 ir 5 dalis atsižvelgiant į šią antidempingo susitarimo nuostatą.

191 Galiausiai, kad ir koks būtų galimas aiškinimas, taip pat negalima pritarti institucijų argumentui, kad panašios šalies gamintojo ieškovei suteiktas leidimas yra ne objektyvus kriterijus, kaip tai suprantama pagal 158 punkte minėtą teismo praktiką, o subjektyvus suinteresuotosios šalies kriterijus ir dėl šios priežasties jo nepakanka siekiant pagrįsti nevienodą požiūrį. Pirma, šiuo argumentu iš tikrųjų norima pasakyti, kad panašios šalies gamintojo suteiktas leidimas negali pakeisti objektyviai konfidencialaus jo pateiktos informacijos pobūdžio, kuris išplaukia iš to, kad šie duomenys yra verslo paslaptis, o tokiam argumentui dėl 180–190 punktuose išdėstytų priežasčių negalima pritarti.

192 Antra, bet kuriuo atveju darant prielaidą, kad pateikdamos šį argumentą institucijos nori pasakyti, jog šis panašios šalies gamintojo leidimas buvo suteiktas remiantis ne objektyviu aptariamos informacijos konfidencialumo ieškovės atžvilgiu įvertinimu, o jo, kaip prekybos partnerio, subjektyviu santykiu su ja, jis turi būti atmestas kaip nepagrįstas. Iš tiesų, kaip matyti iš pagrindinio reglamento 19 straipsnio 5 dalies, motyvai, dėl kurių konfidencialios informacijos pateikęs asmuo suteikė šioje nuostatoje numatytą leidimą, neturi reikšmės šio leidimo taikymo sričiai. Kaip pažymėta 178 punkte, pagal šią nuostatą institucijos yra įpareigotos atsisakyti atskleisti minėtą informaciją, jei toks leidimas nesuteiktas, nesvarbu kokios yra kitos aplinkybės. Vienintelė šioje nuostatoje numatyta ypatinga tokio leidimo sąlyga yra ta, kad jis turi būti konkretus, t. y. aiškus. Todėl jei nagrinėjamu atveju panašios šalies gamintojas leido ieškovei susipažinti su informacija, kurią jis pateikė Komisijai, remdamasis tuo, kad ši įmonė yra jo prekybos partnerė, ši aplinkybė netrukdo manyti, kad dėl tokio leidimo ieškovės padėtis objektyviai skyrėsi nuo kitų atrinktų Kinijos eksportuojančių gamintojų padėties. Taigi, priešingai, nei teigia Taryba, ieškovės negalima kaltinti dėl to, kad ji nori abejoti tariama pagrindiniame reglamente įtvirtinta „sistemine pusiausvyra“, kai remiasi leidimu susipažinti su konfidencialia informacija, kurią panašios šalies gamintojas jai suteikė tik dėl jų prekybos partnerystės santykių.

193 Vadinasi, iš viso to, kas išdėstyta, matyti, kad atmesdama ieškovės prašymą atskleisti jai normaliosios vertės skaičiavimus Komisija nepagrįstai rėmėsi motyvu, susijusiu su būtinybe laikytis vienodo požiūrio. Todėl reikia konstatuoti, kad priėmusi šį sprendimą Komisija pažeidė ieškovės teisę į gynybą. Iš tiesų, kaip nurodyta 136 punkte, neginčijama, kad nagrinėjamu atveju skaičiavimai yra tie esminiai motyvai, kurie numatyti pagrindinio reglamento 20 straipsnio 2 dalyje ir gali būti jai nurodyti tam, kad iki galutinių priemonių priėmimo ji galėtų dėl jų veiksmingai išreikšti savo nuomonę. Taigi klaidingas motyvo, kurį Komisija nurodė siekdama atsisakyti leisti susipažinti su šiais skaičiavimais, pobūdis savaime yra grėsmė šiai teisei ir ši grėsmė dėl 150 ir 151 punktuose išdėstytų priežasčių neišnyksta dėl to, kad esama kitų atsisakymo motyvų, pavyzdžiui, institucijų nurodytų nagrinėjant šį ieškinį.

194 Vis dėlto, penkta, remiantis 81 punkte minėta teismo praktika reikia patikrinti, ar, kaip tvirtina ieškovė, egzistavo tikimybė, jog 193 punkte konstatuotas pažeidimas gali lemti kitokią administracinės procedūros baigtį ir taip konkrečiai paveikti jos teisę į gynybą. Šiuo klausimu reikia priminti, kad ieškovė privalo įrodyti ne tai, kad institucijos būtų priėmusios kitokį sprendimą, o tik tai, kad tokia prielaida nėra visiškai atmestina, nes jei nustatyto procedūrinio pažeidimo nebūtų, ji būtų galėjusi geriau užtikrinti savo gynybą (šio sprendimo 62 punkte minėto Sprendimo *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware / Taryba*, EU:C:2009:598, 81 ir 94 punktai ir šio sprendimo 81 punkte minėto Sprendimo *Taryba ir Komisija / Interpipe Niko Tube ir Interpipe NRTP*, EU:C:2012:78, 78 ir 79 punktai).

195 Šiuo klausimu ieškovė nurodo, kad jei nebūtų 193 punkte konstatuoto pažeidimo, procedūros baigtis būtų galėjusi būti kitokia, nes ji būtų išsamiai išanalizavusi skaičiavimus ir pateikusi dėl jų pastabas. Be to, ji mano, kad būtų galėjusi nustatyti kitas klaidas ir atlikti kitus koregavimus nei nurodytieji.

196 Pirmiausia reikia išnagrinėti, ar Komisija bet kuriuo atveju privalėjo atmesti ieškovės prašymą atskleisti normaliosios vertės skaičiavimus, remdamasi vienu iš institucijų nagrinėjant šį ieškinį pateiktų motyvų, nurodytų 142 ir 143 punktuose. Iš tiesų, kaip yra nusprendęs Teisingumo Teismas, tikimybė, kad, nesant 193 punkte konstatuoto pažeidimo, procedūros baigtis būtų buvusi kitokia, turi būti atmesta, jeigu pagal taikytinas pagrindinio reglamento nuostatas Komisijai bet kuriuo atveju būtų draudžiama patenkinti ieškovės prašymą (šiuo klausimu ir pagal analogiją žr. 62 punkte minėto Sprendimo *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware / Taryba*, EU:C:2009:598, 109 punktą). Kitaip sakant, reikia patikrinti, ar, nepaisant to, kad su vienodu požiūriu susijęs motyvas, kuriuo Komisija rėmėsi nagrinėjamu atveju, yra klaidingas, ji vis tiek neturėjo jokios diskrecijos patenkinti ieškovės prašymą atskleisti normaliosios vertės skaičiavimus arba dėl to, kad tai yra vidaus dokumentas, kaip tai suprantama pagal pagrindinio reglamento 19 straipsnio 5 dalį, arba dėl to, kad jie yra konfidencialūs dėl savo pobūdžio, kaip tai suprantama pagal to paties straipsnio 1 dalį.

197 Vis dėlto reikia konstatuoti, kad šiuo atveju taip nėra.

198 Pirma, reikia pažymėti, kad pagrindinio reglamento 19 straipsnio 5 dalyje institucijoms leidžiama pateikti vidaus dokumentus, jeigu jų atskleidimas yra aiškiai numatytas pagal šį reglamentą. Konkrečiai kalbant, atsižvelgiant į 94 punkte minėtoje teismo praktikoje iškeltą tikslą derinti konfidencialumo reikalavimus ir suinteresuotųjų šalių teisę į informaciją darytina išvada, kad vidaus dokumentų atskleidimas aiškiai numatytas pagrindiniame reglamente, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą, jei šiuose dokumentuose yra pagrindinio reglamento 20 straipsnio 2 dalyje numatytų esminių motyvų. Nagrinėjamu atveju, kaip pažymėta 136 punkte, nustatyta, kad normaliosios vertės skaičiavimai yra tie pagrindinio reglamento 20 straipsnio 2 dalyje numatyti esminiai motyvai, kuriuos galima atskleisti ieškovei. Be to, taip pat nustatyta, kad, kaip per posėdį pripažino institucijos, nors normaliosios vertės skaičiavimai buvo pagrįsti ieškovės vidaus rinkoje taikytomis kainomis, tuo atveju, jeigu jai būtų suteiktas RES, Komisija būtų galėjusi atskleisti jai tuos skaičiavimus. Todėl net jei teisiškai šie skaičiavimai buvo teisingai pripažinti vidaus dokumentu, kaip tai suprantama pagal pagrindinio reglamento 19 straipsnio 5 dalį, šioje byloje Komisija bet kuriuo atveju neprivalėjo dėl šios priežasties neatskleisti ieškovei normaliosios vertės skaičiavimų.

199 Antra, kaip nurodyta 164 ir 165 punktuose, nei konkrečiose pagrindinio reglamento 19 straipsnio nuostatose, skirtose per antidempingo tyrimą naudojamos informacijos konfidencialumo saugomiems interesams apsaugoti, nei teismo praktikoje nenumatyta, kad siekiant apsaugoti verslo paslaptį sudarančią informaciją iš principo reikia atmesti bet kokio šios informacijos atskleidimo suinteresuotosioms šalims galimybę, neatsižvelgiant į aplinkybes. Konkrečiai kalbant, reikia įvertinti konkrečią suinteresuotosios šalies padėtį šios informacijos atžvilgiu ir, be kita ko, šios suinteresuotosios šalies padėtį nagrinėjamoje rinkoje palyginti su šią informaciją pateikusio asmens padėtimi. Be to, interesus, kurie saugomi apsaugant verslo paslaptį, reikia palyginti su suinteresuotųjų šalių teise į gynybą.

200 Todėl nagrinėjamu atveju vien to, jog panašios šalies gamintojo pateikta informacija sudaro verslo paslaptį, nepakanka išvadai, kad Komisija privalėjo bet kuriuo atveju atmesti ieškovės prašymą atskleisti normaliosios vertės skaičiavimus. Akivaizdu, kad šios išvados negalima paneigti institucijų argumentu, jog tuo metu, kai Komisija atmetė prašymą atskleisti normaliosios vertės skaičiavimus, ji nežinojo informacijos, kurią panašios šalies gamintojas pats pateikė ieškovei, apimties. Iš tiesų šiuo klausimu pakanka konstatuoti, kad, kaip per posėdį pažymėjo ieškovė, savo 2013 m. kovo 18 d. rašte (žr. 35 punktą) panašios šalies gamintojas nurodė, jog pats pateikė ieškovei informacijos ir leidžia Komisijai atskleisti jai šią informaciją. Todėl nuo šios datos niekas netrukdė Komisijai paprašyti ieškovės pateikti dokumentus, kuriuos panašios šalies gamintojas buvo jai pateikęs, tam, kad ši institucija galėtų patikrinti ieškovės tuo metu turėtos informacijos apimtį.

201 Taip pat reikia atmesti Tarybos argumentą, kad ieškovė neįrodė, jog procedūros baigtis būtų buvusi kitokia, nes ši neprašė bylą nagrinėjančio pareigūno patikrinti Komisijos duomenų ir atliktų skaičiavimų.

202 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad 37 punkte minėtame Sprendime 2012/199 numatyta, kad suinteresuotosios šalies prašymu bylą nagrinėjantis pareigūnas gali išnagrinėti dėl savo pobūdžio konfidencialią informaciją, kurios santraukos neįmanoma padaryti ir su kuria ši šalis neturi galimybės susipažinti, kad patikrintų, kaip ją panaudojo už tyrimą atsakingos Komisijos tarnybos. Be to, šioje nuostatoje patikslinta, kad bylą nagrinėjantis pareigūnas prašymą pateikusiai šaliai nurodo, ar, jo nuomone, šiai šaliai nepateikta informacija turi reikšmės jos gynybai ir ar – prireikus – tyrimo tarnybos teisingai atsižvelgė į šią informaciją, pateikdamos faktus ir motyvus, kuriais grindė savo išvadas.

203 Vis dėlto tai, kad ieškovė neprašė bylą nagrinėjančio pareigūno atlikti Sprendimo 2012/199 15 straipsnyje numatyto patikrinimo, šiuo atveju neturi reikšmės. Iš tiesų, kaip matyti iš 202 punkte priminto šios nuostatos turinio, ji yra susijusi tik su informacija, kuri bylą nagrinėjančiam pareigūnui prašymą pateikusios suinteresuotosios šalies atžvilgiu yra konfidenciali dėl savo pobūdžio ir su kuria ji dėl šios priežasties neturi teisės susipažinti. Tačiau, kaip nuspręsta 193 punkte, Komisija nenurodė nė vieno tinkamo motyvo, kad pagrįstų normaliosios vertės konfidencialumą ieškovės atžvilgiu. Šiomis aplinkybėmis nereikia kaltinti ieškovės dėl to, kad ji neprašė bylą nagrinėjančio pareigūno patikrinti tų skaičiavimų.

204 Toliau reikia išnagrinėti, ar atsižvelgiant į tai, kiek informacijos ieškovė turėjo tuo metu, kai buvo atmestas jos prašymas atskleisti normaliosios vertės skaičiavimus, t. y. 2013 m. kovo 21 d., galimybė susipažinti su šiais skaičiavimais būtų jai leidusi, kaip pati teigia, pateikti papildomų pastabų, konkrečiai kalbant, kad remdamasi jais ji būtų galėjusi nustatyti klaidas ir pasiūlyti naujus koregavimus, todėl procedūros baigtis būtų galėjusi būti kitokia.

205 Iš tikrųjų, kaip matyti iš 26, 27 ir 32–34 punktų, per tyrimo procedūrą Komisijos atskleista informacija apima sąlygiškai tikslias nuorodas į nustatant normaliąją vertę taikytą metodą ir kiekvienos produkto rūšies duomenis, susijusius su ieškovės pardavimais eksportui, kurie buvo lyginami su normaliosios vertės skaičiavimais. Be to, kaip priminta 35 punkte, panašios šalies gamintojas pateikė ieškovei vidaus duomenis, kuriuos jis buvo pateikęs Komisijai, konkrečiai kalbant, buhalterinius duomenis ir išsamią informaciją, susijusius su jo kainomis Indijos rinkoje, taip pat duomenis, kuriais Komisija rėmėsi apskaičiuodama normaliąją vertę.

206 Remiantis šia informacija, taip pat atsižvelgiant į ekonomines ir apskaitos žinias, kurių paprastai turi tokios įmonės, kokia yra ieškovė, reikia pažymėti, kad iš principo ji galėjo pati apskaičiuoti normaliąją vertę ir palyginti galutinį rezultatą su rezultatu, kurį remdamasi tais pačiais duomenimis gavo ši institucija. Be to, kadangi Komisijos pagal kiekvieną produkto rūšį atlikti skaičiavimai, susiję su pardavimais eksportui, buvo pateikti ieškovei galutinės informacijos dokumente, ieškovė, be abejo, galėjo pati apskaičiuoti dempingo skirtumą pagal kiekvieną produkto rūšį, ir tai, beje, buvo pripažinta per posėdį.

207 Taigi reikia konstatuoti, kad jei ieškovė būtų gavusi Komisijos atliktus normaliosios vertės skaičiavimus, ji akivaizdžiai būtų turėjusi daugiau informacijos, kuri, turint omenyje bylos aplinkybes, būtų leidusi jai pateikti vertingesnių pastabų, nei pateikė.

208 Visų pirma akivaizdu, jog tai, kad suinteresuotosios šalys turi Komisijos atliktus skaičiavimus, o ne tik apskaičiuojant panaudotus duomenis, paprastai leidžia joms pateikti savo gynybai vertingesnių pastabų. Iš tiesų jos gali konkrečiai patikrinti, kaip Komisija panaudojo šiuos duomenis, ir palyginti su savo skaičiavimais, o tai leidžia joms nustatyti tariamas Komisijos klaidas, kurios kitaip nebūtų nustatytos. Be to, iš institucijų praktikos matyti, kad jos pačios mano, jog vien tai, kad nustatydamos dempingo skirtumą suinteresuotosios šalys turi detalius skaičiavimus, leidžia joms veiksmingai pasinaudoti teise į gynybą. Kaip jos pripažino per posėdį, atsakydamos į Bendrojo Teismo klausimą, paprastai institucijos pateikia eksportuojantiems gamintojams detalius normaliosios vertės skaičiavimus, jeigu jie atlikti remiantis šių eksportuojančių gamintojų pardavimais vidaus rinkoje. Be to, kaip priminta 205 punkte,

nors Komisija konfidencialumo sumetimais paslėpė, kiek tai susiję su ieškove, normaliosios vertės skaičiavimus pagal kiekvieną produkto rūšį, ji vis dėlto pateikė jai kiekvienos produkto rūšies eksporto kainų skaičiavimus.

209 Reikia pažymėti, kad konkrečiomis bylos aplinkybėmis dėl to, kad ieškovė neturėjo galimybės susipažinti su normaliosios vertės skaičiavimais, buvo labiau apribota jos galimybė pateikti reikšmingų pastabų, palyginti su situacija, kuri būtų buvusi, jei ieškovė būtų turėjusi šiuos skaičiavimus.

210 Iš tikrųjų, pirma, ieškovė turėjo labai mažai laiko panašios šalies gamintojo duomenims panaudoti. Kaip priminta 35 punkte, šis gamintojas leido Komisijai atskleisti jo duomenis ir pateikė juos ieškovei 2013 m. kovo 18 d. Taip pat tą pačią dieną ieškovė paprašė Komisijos leisti susipažinti su normaliosios vertės skaičiavimais. Todėl ieškovė turėjo ne daugiau kaip 7 dienas tam, kad pasinaudotų panašios šalies gamintojo duomenimis, nes terminas pastaboms pateikti, kurį Komisija nustatė suinteresuotosioms šalims pagal pagrindinio reglamento 20 straipsnio 5 dalį, turėjo sueiti 2013 m. kovo 25 d. Akivaizdu, kad per šį terminą ieškovė sunkiai galėjo atkurti bent dalį normaliosios vertės skaičiavimų, turint omenyje, kaip ji pati pažymėjo per posėdį, kad produkto rūšių, į kurias buvo atsižvelgta nustatant dempingo skirtumą, buvo labai daug. Remiantis 2013 m. kovo 25 d. ieškovės pastabose dėl informacijos dokumento pateiktu skaičiumi, kuris neginčijamas, jų buvo 1 645 (žr. 40 punktas). Vadinasi, jei tuo metu ieškovė būtų turėjusi Komisijos atliktus normaliosios vertės skaičiavimus, ji būtų galėjusi nustatyti tam tikrų klaidų arba tam tikrų Komisijos ir jos pačios skaičiavimų neatitikimų arba bent laiku juos aptikti.

211 Antra, kaip per posėdį iš esmės pažymėjo ieškovė, tai, kad ji šiuo atveju neturėjo tam tikros informacijos apie skaičiavimo metodus, yra svarbu vertinant, ar procedūros baigtis būtų galėjusi būti kitokia tuo atveju, jei Komisija butų atskleidusi jai normaliosios vertės skaičiavimus. Iš tiesų, kaip nurodyta 119 ir 120 punktuose, 2013 m. kovo 18 d. ieškovė tik bendrai žinojo metodą, kuris buvo taikomas apskaičiuojant neatitinkančių produkto rūšių normaliąją vertę. Konkrečiai kalbant, tuo metu ji nežinojo, kokią rinką ir kokias referencines kainas naudojo Komisija, apskaičiuodama šių produkto rūšių normaliosios vertės koregavimo, kurio reikėjo dėl skirtingų šių produkto rūšių ir atitinkančių produkto rūšių fizinių savybių, rinkos vertę. Tačiau, kaip pažymėta 120 punkte, šios neatitinkančios produkto rūšys sudaro, pirma, 83 % visų eksportui parduotų produkto rūšių, į kurias buvo atsižvelgta apskaičiuojant jos dempingo skirtumą, ir, antra, daugiau kaip 40 % visų jos pardavimų eksportui. Jei ieškovė būtų turėjusi normaliosios vertės skaičiavimus pagal kiekvieną produkto rūšį, ji būtų galėjusi bent jau pateikti pastabas dėl rezultatų, gautų taikant šį metodą. Taip pat prireikus ieškovė būtų galėjusi palyginti šiuos rezultatus su savo rezultatais, gautais taikant kitą metodą. Todėl būtų galėjusi tiksliau ginčyti Komisijos taikytą metodą, ir būtų buvusi didesnė tikimybė, kad Komisija atsižvelgs į jos pastabas, tačiau nagrinėjamu atveju buvo kitaip.

212 Galiausiai, kaip per posėdį priminė pati ieškovė, vykstant tyrimui ji, remdamasi turėta informacija, buvo pateikusi tam tikrų pastabų; kai kurios iš jų lėmė tai, kad buvo pakeisti normaliosios vertės skaičiavimo metodai. Iš tiesų, kaip priminta 45 ir 46 punktuose, būtent po šių pastabų institucijos sutiko, pirma, skaičiuoti su dempingo skirtumu susijusią normaliąją vertę, remdamosi panašios šalies gamintojo pardavimais vidaus rinkoje, o ne sudarydamos šią normaliąją vertę, ir, antra, atsižvelgti, kiek tai susiję su šiuo dempingo skirtumu, į neatitinkančias produkto rūšis ir atitinkamai nustatyti šių produkto rūšių normaliąją vertę. Todėl galima daryti pagrįstą prielaidą: jei ieškovė būtų turėjusi normaliosios vertės skaičiavimus pagal kiekvieną produkto rūšį ir taip, kaip nurodyta 207–211 punktuose, būtų gavusi daugiau informacijos, ji būtų pasistengusi kuo veiksmingiau panaudoti šią informaciją įgyvendindama savo teisę į gynybą.

213 Vadinasi, dėl visų 207–212 punktuose nurodytų priežasčių negalima atmesti tikimybės, kad procedūros baigtis būtų galėjusi būti kitokia, jei ieškovės prašymas atskleisti normaliosios vertės skaičiavimus būtų patenkintas.

214 Institucijų pateikti argumentai negali paneigti šios išvados. Visų pirma reikia pažymėti, kad institucijos negalėjo remtis 62 punkte minėto Sprendimo *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware / Taryba* (EU:C:2009:598) 81 punktu, kai teigė, jog ieškovė turėjo įrodyti, kad procedūros baigtis būtų buvusi kitokia, jeigu ji būtų turėjusi normaliosios vertės skaičiavimus. Iš tiesų, kaip matyti iš 81 ir 152 punktų, 62 punkte minėto Sprendimo *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware / Taryba* (EU:C:2009:598) 81 punkte Teisingumo Teismas iš tikrųjų priminė principą, pagal kurį ieškovė turi įrodyti, jog yra tikimybė, kad procedūrinis pažeidimas, dėl kurio ji skundžiasi, galėjo lemti kitokią administracinės procedūros baigtį ir taip padaryti konkretų poveikį jos teisei į gynybą. Tačiau to paties sprendimo 94 punkte Teisingumo Teismas patikslino šio principo taikymo sritį, nurodydamas, kad iš nusistovėjusios teismo praktikos matyti, jog tokia pareiga reiškia ne tai, kad ieškovė turi įrodyti, jog Komisija būtų priėmusi kitokį sprendimą, o tik tai, kad tokia prielaida nėra visiškai atmestina, nes jei šio procedūrinio pažeidimo nebūtų, ji būtų galėjusi geriau užtikrinti savo gynybą (žr. 62 punkte minėto Sprendimo *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware / Taryba*, EU:C:2009:598, 81–94 punktus).

215 Šiomis aplinkybėmis iš ieškovės negali būti reikalaujama, kad ji, remdamasi turėtais duomenimis, įrodytų, jog nustatydama normaliąją vertę Komisija padarė klaidų, kad galėtų prieiti prie išvados, jog procedūros baigtis būtų galėjusi būti kitokia, jeigu jai būtų atskleisti normaliosios vertės skaičiavimai.

216 Pirma, atsižvelgiant į tai, kad, kaip nurodyta 211 punkte, ieškovė tik labai bendrai žinojo Komisijos taikytus metodus, negalima atmesti galimybės, kad tam tikros klaidos galėjo būti aptiktos tik išanalizavus normaliosios vertės skaičiavimus pagal kiekvieną produkto rūšį.

217 Antra, kaip pažymėta 210 punkte, net jei ieškovė būtų galėjusi aptikti šias klaidas remdamasi panašios šalies gamintojo duomenimis, ji nebūtinai būtų galėjusi jas aptikti greitai, o tai, turint omenyje jos turėtą terminą, galėjo turėti lemiamos reikšmės jai įgyvendinant savo teisę į gynybą.

218 Būtent todėl nagrinėjamo atvejo aplinkybėmis institucijų nurodytas faktas, kad šioje byloje ieškovė neįrodė klaidos nustatant normaliąją vertę, bet kuriuo atveju negali būti laikomas pakankamu argumentu, siekiant atmesti bet kokią kitokios procedūros baigties galimybę.

219 Be to, dėl tų pačių priežasčių negali būti laikoma reikšminga Tarybos nurodyta faktinė aplinkybė, kad bet kuriuo atveju pagal pagrindinio reglamento 20 straipsnio 5 dalį po galutinės informacijos atskleidimo suinteresuotosios šalys turi tik dešimt dienų pastaboms pateikti. Iš tiesų iš to, kas išdėstyta, matyti, kad nagrinėjamu atveju kyla klausimas, ar per konkretų ieškovės turėtą terminą, kuris, be kita ko, buvo trumpesnis nei minėtas dešimties dienų terminas, galimybė susipažinti su normaliosios vertės skaičiavimais būtų leidusi jai geriau pasinaudoti teise į gynybą, nei vien galimybė susipažinti su atliekant šiuos skaičiavimus panaudotais duomenimis.

220 Galiausiai nagrinėjant klausimą, ar procedūros baigtis būtų galėjusi būti kitokia, jei nebūtų Teisingumo Teismo 193 punkte konstatuoto pažeidimo, nereikia atsižvelgti į Tarybos nurodytą faktinę aplinkybę, kad ieškovė bet kuriuo atveju turėjo pakankamai informacijos tam, kad veiksmingai pasinaudotų teise į gynybą. Iš tikrųjų tokia aplinkybė prireikus galėtų turėti įtakos tik klausimui, ar pažeidimas buvo padarytas. Kad ir kaip būtų, kaip pažymėta 139 punkte, siekdama atsisakyti pateikti normaliosios vertės skaičiavimus Komisija rėmėsi vieninteliu motyvu, susijusiu su būtinybe užtikrinti vienodą požiūrį į kitus atrinktus eksportuojančius gamintojus. Taigi šis atsisakymas nėra pagrįstas aplinkybe, jog ieškovė turėjo pakankamai informacijos, kad galėtų pasinaudoti teise į gynybą. Be to, kaip nurodyta 208 punkte, apskritai pačios institucijos mano, kad, išskyrus atvejus, kai reikia užtikrinti informacijos konfidencialumą, detalūs skaičiavimai, kuriais grindžiamas operatoriaus dempingo skirtumo nustatymas, yra šio interesų gynybai reikalinga informacija, todėl ji turi būti pateikta laikinos ir galutinės informacijos dokumentuose.

221 Vadinasi, iš to, kas išdėstyta, darytina išvada, kad pirmojo pagrindo pirmas kaltinimas pagrįstas ir kad remiantis šiuo kaltinimu reikia pritarti šiam ieškinio pagrindui. Todėl, nesant būtinybės nagrinėti antrojo, trečiojo ir penktojo pagrindų, ginčijamas reglamentas turi būti panaikintas tiek, kiek jis taikomas ieškovei.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

222 Pagal Bendrojo Teismo procedūros reglamento 134 straipsnio 1 dalį iš pralaimėjusios šalies priteisiamos bylinėjimosi išlaidos, jei laimėjusi šalis to reikalavo.

223 Remiantis Procedūros reglamento 138 straipsnio 1 dalimi, į bylą įstojusios valstybės narės ir institucijos padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

224 Kadangi nagrinėjamu atveju Taryba pralaimėjo bylą, reikia iš jos priteisti bylinėjimosi išlaidas pagal ieškovės reikalavimus. Be to, kaip į bylą įstojusi institucija, Komisija pati padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais,

BENDRASIS TEISMAS (aštuntoji kolegija)

nusprendžia:

1. **Panaikinti 2013 m. gegužės 13 d. Europos Sąjungos Tarybos įgyvendinimo reglamentą (ES) Nr. 430/2013, kuriuo importuojamoms Kinijos Liaudies Respublikos ir Tailando kilmės kaliojo ketaus vamzdžių arba vamzdelių jungiamosioms detalėms su sriegiais nustatomas galutinis antidempingo muitas, galutinai surenkamas laikinasis muitas ir nutraukiamas tyrimas dėl Indonezijos, tiek, kiek jis taikomas *Jinan Meide Casting Co. Ltd.***

2. **Priteisti iš Europos Sąjungos Tarybos padengti savo ir *Jinan Meide Casting Co.* bylinėjimosi išlaidas.**

3. **Europos Komisija padengia savo bylinėjimosi išlaidas.**

Gratsias Kancheva Wetter

Paskelbta 2016 m. birželio 30 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Parašai.

Turinys

Ginčo aplinkybės 2

Svarbios tyrimo procedūros aplinkybės, kurios klostėsi iki laikino reglamento priėmimo 2

Laikinas reglamentas ir laikinos informacijos dokumentas 3

Ieškovės ir Komisijos susirašinėjimas po laikinojo reglamento 5

Ieškovės ir Komisijos susirašinėjimas po galutinės informacijos dokumento 6

Ginčijamas reglamentas 8

Procesas ir šalių reikalavimai 9

Dėl teisės 9

Dėl ketvirtojo ieškinio pagrindo 10

Dėl pirmojo ieškinio pagrindo 14

Pirminės pastabos 15

Dėl antrojo kaltinimo 17

Dėl trečiojo kaltinimo 18

Dėl pirmojo kaltinimo 20

Dėl bylinėjimosi išlaidų 36